

Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

Bülten 01/11

„Gegen die Strömung“ - Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'nin inşası için yayıncılarına ait yayınlarından parça ve özetler: Ocak - Mart 2011

Yılda dört kez İngilizce, Fransızca, İtalyanca, Hollandaca, Rusça, İspanyolca ve TÜRKÇE olarak yayımlanır.

Ocak-Şubat bildirisinin konusuy şuydu:

Mısır ve diğer ülkelerde militan protestolar ve emperyalist büyük güçlerin ve yerel gerici güçlerin manevraları

Dayanışma mı? Dayanışma!

„Tunus, Mısır ve diğer arap ülkelerindeki gelişmeler, ayaklanmalar ve kitlesel grevler, devlet ve polis güçlerine karşı militan direnişler herşeyden evvel şunu göstermektedir: Baskı ve sömürünün mevcut olduğu her yerde, direnişler ve gördüğümüz biçimdeki ayaklanmalar, her halukarda meşru ve haklıdır...“

Tavizler ve gerçek başarılar

„Bu yörelerde gelişen kitlesel hareketi sınırlandırabilmek için.. emperyalist büyük güçlere büyük oranda bağımlı olan bu ülkelerdeki egemen sınıflartavizler vermek zorunda kaldılar...“

Kıvılcımdan bir yangın çıkabilir...

„Gelişmeler, kıvılcımdan nasıl bir yangının çıkabileceğini, 100, 1000 yada 10000 kişi değil, yüzbinlerce insanın sokaklara dökülerek, devlet güçlerine karşı, korkuya ve geri çekilmelere meydan vermeden militanca mücadele ettikleri zaman, mevcut baskı cihazlarının ne kadar kolay bir şekilde sarsılabileceğini iyi bir şekilde göstermektedir...“

Mısır ordusunun emperyalist yanlısı modernizasyonu

„Mısırdaki olağanüstü denilebilecek bir şekilde bir manevra gerçekleştirilerek, polis güçleri koğuşturma organı olarak ileri sürüldü, buna karşı ordu arka planda tutularak, ve hatta sanki ordu, gösteri yapan insanları koruyormuş gibi gösterildi. ... Alman emperyalizmi gibi büyük emperyalist güçler için belirleyici olan şey, Mısır'ın (ve Tunus'un) sağlamlığını ancak ordu cihatının garantileyebileceğiydi.

Mubarak'ın istifasından sonra askeriye'nin egemenliği sadece kabul edilmekle kalmamada, hatta bu büyük oranda açıkça onaylandı. Alman emperyalizmi gibi büyük emperyalist güçler, yaşlanarak bunama aşamasına gelmiş bu ülkelerin egemenlerini, daha efektif figuranları ile değiştirerek, eskimiş kurumları modernize etmeye, ve böylelikle emperyalist büyük güç çıkarlarını daha iyi şekilde gerçekleştirmeye hiçte soğuk bakmamaktadırlar.

Bu sahtekarlık manevralarının ne kadar devam edeceği ve özellikle işçi hareketinin içinden gelen devrimci yönelimli güçlerin harekete ne ölçüde etkilerini taşıyabileceklerini zaman gösterecektir. Bu perspektif, sadece egemen güçlerin bir bölümüne karşı değil, tersine, egemenlerin esas cihazına, devlet cihatının tümüne karşı, emperyalist bağımlılığa karşı yönelerek, ekonomik temel kuralların gerçekten değişmesini bayrağına yazan bir perspektif olacaktır.“

Alman emperyalizmi Mısır ordusunu neden alkışlamaktadır?

Alman emperyalizminin belirleyici medlalarının, taşıyan göstericilerin, yanan polis revirlerinin – ki salt Mısırdaki tam 450 polis revirleri yerle bir edildi – fotoğraflarını basarak olumlu bir şekilde yorumlamaları oldukça hayet verici bir durumdur. Bu fotoğrafların tam aksi-

İlişki imkanları

E-Mail: info@gegendiestroemung.org

web: <http://www.gegendiestroemung.org>

ne, aynı zamanda bu ülkelerdeki barışçıl devrime övgüler yağdırıldı. Bu olgu, göstericilerin sadece militanlıkta değil, aynı zamanda hedefler konusunda da daha ileri giderek, Almanya gibi emperyalist ülkeler için halk kitlelerini baskı ve sömürü altında tutmalarını garantileyen egemenlik aygıtının tümüne karşı yönelebileceğinden duyulan korkuyu ifade etmektedir. Arab ülkelerindeki ayaklanan kitlelerin için gösterilen bu alkışlamalar ayrıca, bu ülkelerde kitleler üzerinde daha büyük etkinlik elde edebilmek için, bir nevi reklam işlevini görmektedir. ..."

Bildirinin devamında gelen **„Alman emperyalizminin Mısır'daki etkinliği ve gücü“** başlıklı bölümünde, alman emperyalizminin Mısır'daki etkinliği bir dizi olgularla ortaya konmaktadı.

Açık cevaplar ve yanıtsız sorular

„...Geçtiğimiz 10-20 sene içinde, sömürüye ve baskıya karşı yönelen haklı kitle hareketleri giderek büyüyen başlıca bir problemle karşı karşıya durmaktadırlar: Geçtiğimiz on yıllardan daha çok kapsamlı bir şekilde, Emperyalist büyük güçler, gelişen kitlele hareketlerine çok daha büyük oranda, hem de ellerindeki her türlü gelişmiş araçları, maddi imkanları ve siyasi etkilerini ve göz boyoma manevralarını kullanarak bu ülkelerdeki halk kitleleri üzerinde etkinlik kurmaya çalışmaktadırlar ki, tek tek ülkelerdeki 'tarafhtarlarını' kendi gerici planlarına dahil edebilsinler.

Bunun için geçtiğimiz yıllarda 1945'den sonra görülen en çarpıcı örnek, şüphesiz İran'daki gelişmelerdi. Orda ilkin emperyalist büyük güçlere ve yerel egemen sınıflara, Şah rejimine karşı baş gösteren kitlesel devrimci hareket, bir kaç ay içinde tamamen parçalanarak, en gerici diktatör rejimlerden birine, her türlü demokratik ve devrimci güçlerin, kitlelel katliamlara ve işkencelere maruz kaldığı bugünkü gerici İran rejimine dönüştürülmüştü.

Mısırda gözardı edilmesi imkansız, taktik olarak oldukça itimatlı davranan 'İslam kardeşleri' adı altında bilinen oldukça gerici bir güç bulunmaktadır. Devasa siyasi hareketlenmenin, ne ölçüde geniş kitlelerin düşüncelerinde de büyük bir gelişmeye yol açacağını, devrimci ve enternasyonalist yönelimli örgütlenmelerin ve tartışmaların ne ölçüde türeyeceğini zaman gösterecektir.

Ancak şu ortadadır ki, sadece emperyalist büyük güçler değil, aynı zamanda gerici Hamas yandaşları vedelran rejimi ve onun takipçileri, Mısır ve diğer arap ülkelerinde protesto eden halk kitleleri üzerindeki etkilerini giderek kuvvetlendirmeye çalışacaklardır. Kendi ülkelerinde gerçek problemlerden dikkat-

düşman olarak görünün İsrail ve bu ülkelerin tarihsel gelişmeleri iyi bir bahaneyi teşkil edebilir.

Dünyadaki ve bu ülkelerdeki gerici güçlerin bu kartı ne zaman çekip çekmeyecekleri, ya da gerek İsrail gerekse de tek tek arap ülkelerindeki enternasyonalist yönelimli güçlerin, değişik işçi hareketlerini, değişik gençlik hareketlerini ortak bir cephede birleştirmeyi başarıp başaramayacağını yine zaman gösterecektir.

...

Zaman şunu da gösterecektir ki: Uzun vadeli, engelli ama yinede mümkün bir çıkar yolu vardır, o da, arap ülkelerinde senelerden beri bir karikatöre dönüştürülen, yıllardan beri baskı altında tutulan komünizmin öğretilerini yeniden hak ettiği intibayı geri elde etmesi olanaklıdır. Ancak bu şekilde, Emperyaliz ve tek tek ülkelerdeki egemen sınıfları, sosyal koşullar hakkında zorunlu marksist analizler yoluyla, komünizm öğretisinin sosyal hareketler içinde yenden belirleyici bir konuma yükseltilebilir.

Bu ihtimalin gerçekleşmesi, devrimci kitlesel hareketin uzun vadede derinlemesine gelişmesiyle orantılı olarak büyüyecektir. Alman emperyalizimne ve onun bu ülkelerdeki etkinliğine karşı mücadele içinde, böylesi bir devrimci hareketi tüm gücümüzle desteklemek, temel devrimci komünist görevlerimiz dahilindedir.

Bildiri ayrıca şu bölümleri içermektedir:

- **„İşçi ve diğer ücretli emekçilerin grevleri ve gösterileri“**
- **„Parçalanmayan gelenek: Alman emperyalizminin Mısır'daki etkinliği“.** Bildirinin bu bölümünde, Alman emperyalizminin Mısır ile ilişkisinin, geçtiğimiz 80 yılda, özellikle de Nazi diktatörlüğü ile Mısır'ın egemen sınıfları arasındaki işbirliği, 1945'den sonra da, Nazi canilerinin Mısır'a sığınmasıyla damgalanan bir süre idi. 1945'den sonra, Alman emperyalizmi, bu ülkelerde, nazi geleneğine dayanan bu sempati'ye dayanarak etkinliğini geliştirebildi.

İlan: Georgi Dimitroff Kitapevi

Burda, bilimsel komünizm klasikleri ve anti-emperyalist, anti-faşist mücadele ilgili literatür bulunmaktadır.

Açılış saatleri: Cumartesi 10:00 - 13:00,
Speverer Str. 23. 60327 Frankfurt

Şubat'da yayınlanan bildiri, Dresden'de her yılın Şubat'da düzenlenen antifaşist gösterileri konu almaktadır:

Dresden 19.02.2011:

Nazilere, Polise ve Uzlaşmacılara karşı başarılı bir militan mücadele !

„Federal Anayasa Mahkemesinin nazi-yanlısı kararına güvenerek ve 6300 polisin yollarını çoplarla açık tutacağını hesaplayarak 2-3 bin arasındaki Nazi yandaşları, 19.02.2011 tarihinde zafer naraları atarak Dresdende yürümeyi planlıyorlardı. Ancak nazilerin hevesleri kursağında kaldı! 20 bin üzerindeki nazi karşıtlarının kararlı protesto ve gösterileri sonucu, ama öncelikle de sayıları giderek büyüyen mücadeleci antifaşistlerin militan ve amansız mücadelesi sonucu, nazi karşıtlarına karşı amansız olarak karşı duran polis güçlerine rağmen, bu yürüş engellenebildi!

... Neticede şu dost ve düşman tarafından kolayca algılanabildi: Blokaya kararlılıkla katılan binlerce kişinin desteği altında sürdürülen militan mücadele olmaksızın, bu başarının elde edilmesi olanaksızdı.

Devlet intikam alıyor... Daha eylemin gerçekleştirildiği günün akşamında, „Nazilerden arındırılmış Dresden“ isimli geniş ittifakın ortak bürosuna polis baskın yaptı. Nazi karşıtlarına karşı yüzlerce mahkeme kararları çıkartabilmek amacıyla, hemen bir „özel komüsyon:19.2“ oluşturuldu. Polisin ve İdari organların bu saldırısına karşı, nazi karşıtlarının etkin dayanışması şimdi önemli bir görevdir! ...“

Bildiri daha sonra şu ana noktaların altını çizmektedir:

1. Nazilere ve polise karşı, iyi bir şekilde planlanan ve yürütülen mücadele, 2. Başarının ana formülü: Militan ve kitlesel antifaşist militan mücadele, 3. Polis devletinin pratiği. Bildiri şu sonuçları çıkartmaktadır:

Militan antifaşist mücadeleye karşı uygulanan gerici kışkırtmaya karşı duralım!

„Burjuva politikacıları ve medyası, beklendiği üzere, Dresden'deki başarılı nazi karşıtı eylemin ardından kışkırtmalara başladılar. ... Kararlı nazi karşıtı mücadelelerden kendilerini ayıran ve hatta ona karşı muhbirlik yapanların korosuna, 'Die Linke' partisinin Sachsen eyelatinin yönetim kurulu da ortak oldu...

Gerçek şudur ki, nazilerin geri püskürtülmesinde, militan antifaşistlerin maksimal orandaki kararlı, uzlaşmaz ve radikal mücadelesi belirleyici bir önemdedir. Nazileri gerçekten ürkün şey, onların caniane eylemlerini gerçekten engelleyen şey, militan nazi karşıtı mücadeledir, iyi bir şekilde planlanan ve kararlı bir şekilde gerçekleştirilen eylemlerdir. Amaç bu tür eylemlere, giderek daha geniş çapta ilerici insanları çekmek ve giderek daha geniş nazi karşıtı güçlerin desteğini elde etmektir. ...“

Mart ayındaki bildirinin konusu, Sarrazin ve yandaşlarının pogrom benzeri kışkırtmalarını teşhir eden karşıt tavrın 3 bölümünden kapsamaktaydı:

Mesele sadece Sarrazin değildir (bölüm 3):

Alman efendisi pozundaki Sarrazin'in islam ve müslüman karşıtı kışkırtmaları

„Sarrazin kendi sıralamasına göre Harz-IV yardımı alan Almanların altında bulunanları saldırılarının ana hedefi haline getirmektedir: Almanyanın esas sorunugüya „yabancılar“ imiş, „alt tabaka“ sorunu aslında „göçmenler“ sorunuymuş. Sarrazin'e göre, „Almanyaya zarar verenler“ öncelikle Arab ülkelerinden gelen göçmenler imiş. O müslüman göçmenleri karalamakta ve göçmenlere en iğrenç bir şekilde hakaret etmekte ve tam bir alman efendisi pozunda göçmeler için, çalışma zorunluluğu, zorakıalmanlaştırma ve göçmelerin almanyaya gelmesini engelleme tedbirlerini kapsayan bir program sunmaktadır. “

Sarrazin'in islam ve müslüman karşıtı kışkırtması Sarrazin üçlü bileşimin kriterlerine dahil olan - din (islam), bölge (Arab ülkeleri) ve ırk- göçmenazınlıkları ana hedefi olarak ilan etmektedir. Tam bir alman efendisi pozisyonunda yabancıların geldiği bölgeler arasında sıralamainsa ederek, müslümanlara iğrenç bir şekilde hakaretler yağdırmaktadır. Bildiri devamla, Sarrazin'in bir alıntısına dayanarak, onun provakasyonlarını ve yalan iddialarını cümle cümle teşhir etmektedir.

- Birinci kışkırtıcı yalan: İslamdan başka hiç bir din, insanlardan o denli „talepler“ beklememektedir.

yardım alan ve en çok kriminal suçlar işleyenler müslüman göçmenlerdir.

- Üçüncü kışkırtıcı yalan: Müslümanlar sosyal yaşamda farklılıklarını ön plana çıkartmaktadırlar.
- Dördüncü kışkırtıcı yalan: İslam dininde şiddete, diktatörlüğe ve teröre geçiş oldukça kolaymış.

Bu iddialara karşı bildiri şunları sıralamaktadır:

... Şayet bir din „şiddetin, diktatörlüğün ve terörün“ bir simgesiyse o zaman bu din hiç şüphesiz ki, hristiyan akşam ülkeleridir. Bu özellikle Almanya'daki egemen sınıfları için geçerlidir, kionlar azınlıklara, Müslüman ve Yahudilere karşı uyguladıkları baskı politikasını „hristiyan akşam ülkeleri“ („Christlichen Abendlandes“) kisvesi altında örtmeyi oldukça ustaca başarmaktadırlar. Egemen sınıflar, soykırımlarına varan gerici kitlesel hareketler ve pogromlar örgütlemişlerdi.

Peki Almanyada bugün durum nedir? Katolik ve Protestan devlet kliselerinin tersine, müslüman cemiyetler hala, kamusal kurumlar olarak tanınmamaktadırlar... Ama sorun sadece Almanyanın 2011 yılında dinlerin eşitliği hedefinden fersah fersah uzak olmasından ibaret değildir. Esas mesele, hristiyan-alman „akşam ülkesi“ kültürü ile alman-şövenisti baskı ve haksızlıklar politikasıyla doğrudan doğruya kaynaşmış olmasıdır. 2001' yılından sonra, öncelikle sık sık tekrarlanan 'entegrasyon' tartışmalarından ve helede Sarrazin tartışmalarından sonra Almanyadaki müslümanların durumu giderek kötüleşmekte ve tehlikeli bir konuma bürünmektedir.

Yasal yönergeler, camilerin polis tarafından baskıları ve yurttaşlık imtihanları aracılığı ile, müslümanlar terör ve baskı altında tutulmaktadır. Envai ceçiş burjuva medayasında, müslümanlara ve islama karşı kışkırtmalar gündemdedir... Bu gerici ve belli bir anlamda histerik genel ortam, müslümanlara karşı nazi katliamlarına kadar varan, nazi propagandası ve islam kurumlarına karşı örgütlü nazi saldırıları ile tamamlanmaktadır. Alman devleti, müslümanlara karşı yönelen saldırıları hazırladığı statistiklerde ayrı bir nokta olarak kayıt etmeyi reddetmektedir...

Bildiri bu bağlamda, 2009'da mahkemenin ortasında, Mısır'dan gelen Marwa El Sherbini'ne karşı uygulanan nazi katliamına hatırlatmaktadır. Devamlı şunlar vurgulanmaktadır:

„Müslümanlara karşı beslenen bu kitlesel düşmanlık temelinde, müslüman düşmanlığı ideoloji, geniş kitlelerin beyinlerini giderek zehirlemektedir...”

Bildiri ayrıca, „Sarrazin programı“ üzerinde durmakatadır: Müslüman karşıtı kışkırtma, zoraki Almanlaştırma ve göçmenlerin durdurulması. **„Sarrazin'in müslüman karşıtı kışkırtmaları neye hizmet etmektedir?”** başlıklı bölümde şunlar tespit edilmektedir:

Bu kışkırtma, arab ülekelerinden gelen göçmenleri Almanyada resmen ikinci sınıf insanlarkonumuna sokmayı hedeflemektedir. Alman resmi kurumları, devlet organları ve iş yeri tarafından uygulanan haksızlıklar ve farklı muameleler böylelikle meşru gösterilmek istenmektedir.

Bunun ötesinde, Müslümanlara karşı uygulanan kin ve kışkırtma, hristiyan-alman nüfusu arasında belli bir „toplumsal birliktelik“ hissini oluşturmaktadır... ki bu sömürülen baskı altında tutulan nüfusun büyük bir kesiminin, kendi egemen sınıflarına bağlanmasına yardım etmektedir...

Burda mesele sadece „Alman varlığı“ dışındakilerini negatif olarak dışlama değildir salt. Böylelikle alman efendisi ideolojisi, kendisini daha „iyi“ ve ilerici gösterme fırsatını elde etmektedir. Bu anlamda Sarrazin'in ve yandaşlarının müslüman karşıtı kışkırtmaları, kendi kendilerine övgü yardımı ve kendilerini göklere çıkartmak için iyi bir olanak sunmaktadır.

Sarrazin öncelikle müslüman göçmenleri kendisine baş düşman olarak seçmesine rağmen, alman efendisi ideolojisinin bir çok değişik katmanları olduğu dikkate alınmak zorundadır. Almanyada yaşayan değişik halk kesimlerinin arasından bir grup şu yada bu oranda keyfi bir şekilde, dönem dönem ön plana çıkartılarak, prangaya çekilmektedir...

Şu bilinmek zorundadır ki, alman efendisi idolojisinin, ırkçı alman milliyetçiliğinin ana karakteri, mümkün mertebe çok düşman hedeflerine sahip olamak ve böylelikle, „böl ve yönet“ politikasına taktiğine uygun olarak şu yada bu düşman olarak gösterip, alman nüfusunu kışkırtarak harekete geçirmektir. O böylelikle egemen sınıflar ile alman geniş nüfusu arasında, korku salma, hakaret etme, tartaklamar uygulama, soygun, cinayet ve katliamlara kadar varan bir canianeşbirliğini gerçekleştirmek istemektedir. Bu anlamda Sarrazin müslüman karşıtı kışkırtmasıyla, alman alt tabakasına (o elbette bu alt tabakaya karşı da aynı şekilde kin ve nefret beslemektedir), bir saldırı hedefi taktim etmektedir ki, bu alt tabaka yukardaki egmenlere karşı değil, kendisinden de daha kötü konumda bulunan alt kesime karşı saldırısın.“



Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

„Gegen die Strömung“ - Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'nin inşası için yayınorgani'na ait yayınlarından parça ve özetler: Haziran-Aralık 2014

Yılda dört kez İngilizce, Fransızca, İspanyolca ve TÜRKÇE olarak yayımlanır.

Haziran-Temmuz bildirisinin konusu şuydu:

Giderek gelişen Yahudi düşmanlığına karşı mücadele!

Geçtiğimiz aylarda, Almanya'da Yahudilere karşı düşmanlığın kesinleşip keskinleşmediği yönünde tuhaf bir tartışma cereyan etti. Bu yapay bir tartışma değildir. Bu mesele, olguların ve mevcut gerçekliğin bir meselesidir. Ocaktan Temmuz 2014 dönemi içerisinde aşağıda sıralanan olaylar – ki bunlar şüphesiz eksiksiz değildirler – Yahudi düşmanı eylemlerin kapsamını o denli şekilde kanıtlamaktadır ki, bu olgu Almanya'da Yahudi düşmanlığına karşı mücadelenin zorunluğunun altını bir kez daha çizmektedir. Aynı şekilde, sanki Yahudi düşmanlığının artık Almanlarla ilişkisi kalmadığı, daha ziyade dışardan ithal edilmiş bir görüntü olduğu yönündeki çarpıtma manevralarının, Alman-Şövenisti yalanlar olarak çürütüldü.

Bu bildiride 1 Ocak'tan 31 Temmuz 2014 dönemi arasındaki Yahudi düşmanı eylemler sıralanmaktadır. Bu olaylar arasında, Yahudi mezarlarının zedelenmesi, Yahudi düşmanı karikatürlerin ve kışkırtma yazıların medyada yayınlaması, Yahudi insanlara karşı kısmen ağır yaralanmayla sonuçlanan saldırılar bulunmaktadır. Yahudi sinagoglarına karşı tehditler ve kundaklamalar. Yahudi insanlara karşı cinayet çağrıları ve ölüm tehditleri ve Yahudilere karşı vahşi saldırılar. Bu saldırılar, hem küçük hem büyük şehirlerde meydana geldi.

Bu bağlamda Ocak-Temmuz arasında hem sıklık hem de yoğunluk bakımından giderek artmaktadır. Aşağıda büyük şehirlerde meydana gelen saldırılardan birkaç örnekler sıralanmaktadır:

- Yahudilere karşı yönelen 26 yürüyüşler.
- Yahudi mezarlarının ya da Yahudi anıtına karşı 32 zedeleme eylemi ya da Yahudi karşıtı afiş ve karalama eylemi.
- Sinagoglara karşı 8 saldırı, bunların arasında bir kundaklama.
- 8 Ölüm tehdidi ve cinayet çağrıları.
- Yahudi insanlara karşı ya da Yahudileri savunmaya çalışan insanlara karşı vahşi 13 şiddetli saldırı.
- Münih'te senelerce 2 Yahudi öğrenci okulda sürekli olarak tartaklandı. Okul yönetimi ve öğretmenler buna sessiz kaldılar.
- Hamburg'daki H&M dükkânı, David yıldızını ve ölü kafasını motifli T-şört sattılar. Ancak yoğun protestoların sonunda bu t-şörtler raflardan alındı.

Bu bildiri toplam olarak 4 A4 sayfasını kapsamaktadır.

Almanya'daki Müslüman düşmanlığına karşı mücadeleyi geliştirelim!

Geçtiğimiz yıllarda, özellikle de geçtiğimiz aylarda, Müslüman inançlı insanlara karşı kışkırtmalar ve saldırılar büyük oranda arttı.

26.10.2014 tarihinde Köln'de değişik Nazi örgütleri Almanya'da yaşaya Müslümanlara karşı şimdiye değin en büyük ve en saldırgan merkezi yürüyüşünü, alman polisinin onayı altında gerçekleştirdiler. Geçtiğimiz son 2 sene içinde 78 Cami sadece karalamalar ve taşlamalarla değil, sık sık kundaklama girişimleri ile karşı karşıya kaldı.

Aşağıda sıraladığımız saldırı kronolojisi, Almanya'da giderek gelişen Müslüman düşmanlığına karşı mücadelenin daha da geliştirilmesi gerektiğini kanıtlamaktadır. Alman emperyalist şövenizminin tüm çeşitlerine karşı mücadele etmek ve karşı-devrimin caniyane aleti olarak teşhir edilme zorundadır.

Bildirinin birinci bölümünde, Almanya'da 2012-2014 arasında gerçekleştirilen Cami saldırıları kronolojik olarak sıralanmaktadır.

Ağustos-Eylül 2014 döneminde birçok cami saldırıya uğradı, bunlardan 4'ü kundaklandı. Bu korkunç bir boyuta gelmiştir. Nazi saldırganlar, sadece camileri karalamak ve zedelemekle kalmıyorlar, sık sık kundaklama yapmaktadırlar. Bu kundaklamalar, cinayet teşebbüsü olarak görülmek zorundadır.

Bildirinin devam eden iki bölümünde diğer saldırılar konu edilmektedir. Tehdit mektupları, karikatürler ve de anti-İslami mitingler ve yürüyüşler.

Bildirinin diğer bölümlerinde, medyada patlak veren İslam düşmanı kampanyalar ve devlet tarafından kışkırtılan İslam düşmanlığı ortaya konmaktadır ve bu gelişmelerin alman nüfusu üzerinde nasıl bir İslam düşmanlığı yarattığı ortaya konmaktadır. Alman nüfusunun İslam düşmanlığı tutumuna örnek olarak şu olgu vurgulanmaktadır:

İlan: Literaturvertrieb Dimitroff
c/o Cafe ExZess, Leipziger Straße 91,
60487 Frankfurt
E-mail: info@litvertriebdimitroff.de

Leipzig üniversitesinin 2012'de düzenlediği bir araştırmaya göre, Almaların üçte biri, Müslümanların Almanya'ya girmesinin yasaklanmasını talep etmektedirler.

Bildiri şu çağrı ile sonuçlanmaktadır:

Komünist güçler olarak önümüzde berrak bir görev bulunmaktadır: Almanya'da tehdit edilen, saldırıya ve hakarete uğrayan Müslümanlarla omuz omuza, Müslümanlar karşı yürütülen Alman şövenisin kışkırtma kampanyalarına karşı mücadele etmek ve bu görevden milimetre bile olsa ödün vermemek!

*

Toplam 2 sayfadan oluşan bildiri ayrıca şu özel bölümü kapsamaktadır: "Sahte Dostlar"

Bu bölümden şunlar vurgulanmaktadır:

Alman emperyalizminin medyası ve politikacıları, kısa bir an için Almanya'da yaşayan Yahudi nüfusu ile dayanışma içinde olduklarını güya ilan etmektedirler. Böylelikle, Yahudi düşmanlığı atmosferi yaratan asıl şeyin, kendi yürüttükleri gerici alman şövenisti kampanyalar olduğunu hasıraltı etmeye çalışmaktadırlar. Bu güçler aynı esnada Almanya'da yaşayan Müslüman azınlığa karşı kışkırtmalar yapmaktadırlar ve Almanya'daki Yahudi düşmanlığının sorumluluğunu Müslümanlara atmaktadırlar.

Başka bir bakış açısı olarak şunlar eklenmektedir:

Müslüman düşmanlığına karşı mücadele içinde de sahte dostlar karşımıza çıkmaktadırlar. Bu kişilerin asıl amacı, Almanya'da yaşayan Müslüman azınlığı ile dayanışma göstermek değildir. Hayır, onların asıl amacı, kedilerini demagojik bir şekilde İslami değerlere yaslayan gerici siyasi (Gaza'daki Hamas, Mısır'daki Müslüman Kaderşler, Hisbollah vs. gibi) kuvvetleri, güya ilerici ve güya anti-emperyalist örgütler olarak propaganda yapmak ve onlara destek vermektir.

Kobane'de mücadele veren demokratik ve devrimcilerle dayanışma!

Alman emperyalizmi, son aylarda "Tüm Kürtlerin dostu" pozuna girmektedir. Silah yardımı ve "insani yardım" üzerinde yaygara kopartılarak, gerici kesimler satın alınmak istemekte ve devrimci güçler üzerine baskı oluşturmak istemektedir.

Şu açıktır: Alman emperyalizmi tüm ikiyüzlülüğü ve kılıktan kılığa girme manevraları teşhir etmek bir görevdir. Devrimci mücadeleler dayanışmacı olarak mümkün olan tüm güçlerle desteklemek zorundadır. Lenin'in detaylı olarak tarif ettiği gibi bu destek (sadece maddi ve literatür ile sınırlı kalmamak suretiyle) karşılıklı kişisel ilişkileri ve dayanışmacı mücadelecilerle enternasyonal dayanışmayı destekleyen ortak eylemler gibi her türlü mücadele şekillerini içermek zorundadır. Bugün emperyalizm tarafından bağımlılık altında tutulan ülkelerdeki gelişen haklı ve haksız mücadeleleri birbirinden ayırt edebilmek için elimizde hangi kriterler bulunmaktadır?

Devrimci mücadele mi karşı devrimci paralı asker mi?

Birincisi, Alman emperyalistleri de dâhil olmak üzere büyük emperyalist güçler, kendi büyük emperyalist çıkarlarını, diğer emperyalist büyük güçlere karşı, mevcut yerel savaşlar içinde savunmak amacıyla paralı askerler ordusu oluşturduğu durumlar kuşkusuz gündemdedir.

İkincisi, bir zamanlar devrimci olan hareketlerin içinden güçlerin paralı askerler olarak satın alınarak alet olarak kullanıldıkları durumlar da mevcuttur. Bu durumlarda, devrimci kılıflar ve anti-emperyalist safsatalar hala kullanılmaya devam edilmektedir

Bu koşullarda demokratik devrimci güçlerle dayanışmayı devam ettirmek ve paralı askerler birliklerinin sahte devrimci çığlıklarına kanmamak gibi zor bir görev karşımıza çıkmaktadır.

Somut koşullardaki silahlı mücadeleleri gerçekten realist olarak değerlendirebilmek belki de en güç görevlerden birisidir.

Burada mesele, ne enternasyonalist dayanışmayı çabucak gereksiz ilan etmek ne de emperyalist güçlere özellikle Alman emperyalistlere ait paralı askerleri destekleme tehlikesine düşmemektir.

Emperyalist medyadan dolayı gelişmeler hakkında berrak bir resim elde etme giderek zorlaşmaktadır. Söz konusu olan ülkelerdeki devrimci ve demokratik güçlerle doğrudan ve sağlam ilişkiler olmaksızın sağlam bir yargıda bulunmak hemen hemen imkânsızdır.

Bu görevin çerçevesi şu şekilde somutlaştırabiliriz:

Nazi-faşist eğilimli Ukrayna ordusunun önemli bir kesimi, alman emperyalistlerinin bir nevi paralı asker ordusunu teşkil etmektedir.

Filistin örgütü Hamas, Hizbollah ve de "İslami Devlet" bazı emperyalistlere bağımlı Arap ülkeleri ve İran üzerinden maaşlarını almaktadırlar. Bu örgütler ama aynı zamanda da, ya dolaylı yollarda AB ülkelerinden, ya da doğrudan alman emperyalizmi tarafından maddi destek almaktadırlar. Tüm bu örgütlerin en azından belli bir zaman kesimi içinde, milliyetçi ve Yahudi düşmanı propaganda ve politikalar aracılığı ile nüfusun belli bir kesiminin (özellikle de Gaza-bölgesinde) çoğunluğunu kazanmayı başarabildikleri inkâr edilemez. Burada, dayanışma ve desteğin mümkün olmadığı ortadadır.

Kobane'deki yoldaşlarla dayanışma!

Büyük toprak sahiplerine ve merkezi devlete karşı Hindistan'da sömürüye ve baskıya karşı gelişen aktüel silahlı mücadele kesin olarak dayanışmamızı hak etmektedir.

Aynı şekilde Kobane ve Suriye'nin diğer bölgelerinde mücadele yürüten Kürt yoldaşları ile dayanışma içindeyiz.

Geçtiğimiz aylar içinde bir nevi kurtarılmış bölge içinde demokratik bir anayasa inşa edebildikten sonra, Kürt yoldaşlar aktüel olarak şu dramatik tehlikeyle karşı karşıya kaldılar: "İslami Devlet" in katil paralı askerleri başta olmak üzere karmaşık bir karşı-devrimci bir ağ tarafından (Türk devletinin yoğun desteği ile ve emperyalist büyük güçlerin karmaşık ekmek ve kırbaç politikaları eşliğinde parçalanmak ve katledilmektedirler. Bu nedenden dolayı Kürt yoldaşların mücadelesi senelerce geri itilme tehlikesi altındadır. Aktüel görevimiz tüm güçlerimiz ile Kürt yoldaşlarımızın karşı-devrime karşı silahlı ve politik direnişlerini desteklemektir. Paralel olarak görevimiz, emperyalist büyük güçler ve diğer karşı-devrimci güçler arasındaki dağda kendi rollerini oynayan Alman emperyalistlerinin iki yüzlüğünü teşhir etmektir. Kürt halkının özgürlük mücadelesinin yeminli düşmanı olarak alman emperyalizmi değişik ülkelerde elinden geldiğince karşı-devrimci güçlerin mücadelelerini desteklemektedir ama o bunu yaparken henüz kamuoyu önünde ellerini kirletmemeye özen göstermektedir.

Alman Emperyalizmi

Alman emperyalistlerinin devrimci ve demokratik Kürt güçlerine karşı düşmanca tutumunun en iyi örneği, Almanya'da 1993'den beri yürürlükte olan PKK-Yasağıdır. 20 seneyi aşan bu zaman sürecinde binlerce yargılamalar ve tutuklanmalar gerçekleştirildi, Kürt derneklerine ve kurumlarına karşı üst üste aramalar organize edildi. Aynı esnada, Alman devleti, gerici Türk rejimini salt 1999 ve 2012 arasında 3,2 milyar Euro'yu aşan silah ve askeri donanımlarla destekledi. Ki bu silahlar geniş olarak dokümanter edildiği gibi, tam da Türkiye'nin Kürt bölgelerindeki "ayaklanmaları bastırma" amacıyla kullanıldı. (Bakınız: tatortkudistan.blogspot.de). Alman emperyalistlerinin burada amacı sömürü alanların ve etki alanlarını korumak ve daha da ge-

nişletmekti. 8 binden fazla alman şirketi Türkiye'de yatırım yaptı. Bunların arasında, Türkiye'nin Kürt bölgesinde inşa edilen ve binlerce insanın yaşam alanlarını yitirdikleri devasa GAP-projesi de yer almaktadır.

Alman emperyalistlerinin Eylül 2014 itibaren, Irak'taki Kürt güçleriyle işbirliği yapmaya ve onlara silah desteğinde bulunmaya başlaması sadece ilk bakışa bir çelişki gibi görünebilir. Lakin burada söz konusu olan şey, bu güçler gerici Türk devleti ile de işbirliği yapan gerici Barsani birlikleridir. Eylül 2014 buyana Irak Kürt bölgesindeki 4 bin kişi doğrudan alman ordusunun kontrolü altında değeri 70 milyon Euro bulan Alman silahları ile donatılmaktadır. Buna ek federal ordunun önderliği altında 6 bin kişinin daha eğitimden geçmesi ve silahla donanması şimdiden planlanmıştır. En az 6 federal ordu mensubu Erbil (Irak)'a yerleştirildi. Kürt askerlerinin doğrudan federal ordu komandası altında eğitimi Hammelburg'daki Bundeswehr karargâhında gerçekleştirilmektedir. Eylül'de Alman Savaşbakanı von der Leyen Irak Erbil'e uçarak, oradaki Alman askeri varlığını vurguladı. Alman Federal ordunun Türkiye'nin Suriye sınırında raket birliğini gönderdiği göz önünde bulundurulacak olursa, bu tedbirlerin alman emperyalizminin bu bölgedeki askeri etkinliğini daha da genişlettiği anlaşılmaktadır.

Devrimci demokratik bir belge

"Rojava Toplumsal Sözleşme" sine her ne kadar eleştirilerimiz olsa da (örneğin sınıf mücadelesinden, karşı-devrimin bastırılmasından söz edilmemektedir...) bu sözleşme, dünyadaki tüm demokratların ve devrimcilerin ele alarak tartışmak zorunda olduğu demokratik bir belgedir. Kadınların eşit hakları ve azınlık milliyet hakları bağlamındaki olumlu pozisyonlar özel olarak vurgulanmak zorundadır.

Bu belgenin tüm önemli maddelerini kapsayan bölümlerini burada okuyucularımıza sunmaktayız: "Rojava için toplumsal bir sözleşme, Ocak 2014"

İlişki imkanları:

E-Posta: info@gegendiestroemung.org

Web: <http://www.gegendiestroemung.org>

(Dünyadaki gizli servislerin olanaklarını küçümsemeyelim!)



Bütün ülkelerin devrimci komünist güçlerinin bilgisine

„Gegen die Strömung“ - Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'nin inşası için yayın organı'na ait yayınlarından parça ve özetler: Ocak - Mayıs 2015

İngilizce, Fransızca, İspanyolca ve TÜRKÇE olarak yayımlanır.

Ocak Bildirisi şu konuları içermektedir:

Paris'teki sol mizah dergisine ve Yahudi insanlarına karşı faşist paralı askerlerin, giriştiği cinayet saldırıları

“ Paris'teki olaylar, son günlerde ve haftalarda medyada, öne çıkan bir rol oynadı. En azında bazı insanlar için, burada adeta faşist paralı askeri bir operasyonu olduğu konusu açıklığa yol açtı. Bu faşist paralı askerler, soğukkanlı bir şekilde büyük paralı asker ordularının emriyle Paris'in ortasında sol bir mizah dergisinin redaktörlerini, belli karikatürlerle hemfikir olmadıkları bahanesiyle katlettiler. Aynı anda bilinçli bir şekilde Yahudi düşmanı temellerle bir Yahudi gıda dükkanına saldırarak, orada esir aldıkları dört kişiyi katlettiler.

Katiller kimlerdir?

Emperyalist büyük güçler arasında dünya ölçüsündeki büyük kavgada ve bununla belli güç vaziyetlerinin parçalanmasının hızlandırılmasıyla, özellikle Orta Doğu'da ve Afrika'da Libya'dan Suriye'ye oradan Lübnan ve Irak'a kadar değişik türden paralı asker ordularının ortaya çıkmasına yol açtı ve yol açmaktadır. Bu paralı asker orduları, bizzat kendi soygun eylemlerinden petrol kaynaklarının işgal edilmesiyle kendilerini finanse ediyorlar. Onlar aynı zamanda, öncelikle değişik büyük gerici devletler (Suudi Arabistan, İran, Katar) tarafından finanse ediliyorlar ki bunların kendileri de emperyalist büyük güçlere bağımlı ve onlar, özellikle alman emperyalizmi tarafından desteklenmektedir. Bu durum, reklam amacıyla, daha başka taraftar kazanmak için çeşitli paralı asker orduları kendilerine dinsel karakter vererek ve böylelikle “İslam adına” bir mücadele verdikleri görünümünü sunmalarına yol açtı ve yol açmaktadır.

İnsanların kendileri hakkındaki sözlerinin yalan olmayıp, doğruyu söyledikleri gibi bir düşünce, canı kişiler-

de olduğu gibi, faşist paralı asker ve emperyalist politikacılarda, kuşkusuz ki her zaman yanlıştır.

Eğer bu katil çeteleri ve paralı asker orduları, ‘İslamcı’ etiketiyle kendilerini kuşatırlarsa, bu sadece gerici amaçlara hizmet eder. Aynı mantıkla, Nazi faşistlerini ‘Hristiyan’ tanımlanabilir, çünkü bunlarda çoğu kere Hristiyan dinine dayanıyorlardı...”

Kim “İslamcılardan” söz ediyorsa, o Müslümanlara karşı düşmanlığı körüklemektedir

“Yine de ‘İslamcı’ kavramı kullanılıyorsa da bunun berrak bir sebebi vardır: Bütünüyle bilinçli bir şekilde tüm ülkelerde, tam da batı Avrupa'da da nüfus arasına, öncelikle nüfusun alt kesimleri arasına kin ve çatışma taşınmaktadır. Bu, kimi kere çoğunlukla milliyetçilikle, kimi zaman çoğunlukla ırkçılıkla, ama artan bir şekilde sözde dinsel argüman örnekleriyle olmaktadır. ‘İslamcı’ tanımında, zaten, İslam'a ve Müslümanlara karşı kin yerleştirilmiştir. Çünkü böylelikle, İslam ve Müslümanlarla faşist paralı asker orduları arasında bir bağ, hiçte nedensel bir bağ olmamasına rağmen, açıkça yaklaşık olarak konulmaktadır. Aynı zamanda, ikiyüzlü bir şekilde, güya hiçte Almanya'daki ya da Fransa'daki Müslüman nüfusa karşı olmadıkları, bilakis yalnızca ‘İslamcılara’ karşı olduklarını açıklamaktadırlar. Sadece seçtikleri kelimeler bile, onların ikiyüzlü manevralarını teşhir etmektedir.”

Aşağıdaki kısım “**Pegida-Hareketi Üzerine: hepsi Nazi değil**”; kendileri, örgütlü Naziler oldukları halde, öyle

tanımlanmak istemeyen özellikle Dresden de kısmen 25.000 kişinin katıldığı büyük yürüyüşleri, konu etmektedir.

Pegida-hareketini tanıtan ve takdim edilebilecek duruma getirerek, onları örneğin yalancı bir şekilde "İslam eleştirmenleri" olarak tanımlayan burjuva medyası eleştirilmektedir.

Pegida yürüyüşlerine katılanların çok büyük bir kesimi, yürüyüşlerin örgütleyicilerinin Nazilerle sıkı işbirliği içinde ve Nazilerin temel düşünce ve temel davranışlarını açıkça benimseyen Nazi hareketinin bugünkü potansiyeli olduğu berraklaştırılmaktadır. Kısım, şu tespitle son bulmaktadır:

"Naziler tarafından tehdit edilen insanlar için, sığınmacılar için, beyaz tenli olmayan insanlar ya da Müslümanlar için, Dresden'deki Pegida'nın bir Nazi hareketi olduğu tümüyle açıktır; Pegida hareketinin gözünde, "Alman olmayan" olarak görülenler, sadece ırkçı küfürlerin değil, bilakis yoğun tehditlerin ve terörün de hedefi oluyorlar."

"Devletsel faşistleştirme ilerletilmektedir" bölümünde şunlar öne çıkartılmaktadır:

"Paris'teki canı saldırıları takip eden iğrenç görüngülerden biri, nüfusta, devlet aparatında faşistleştirmenin güçlendirilmesine sempatinin uyandırılmasıdır: Daha başka demokratik hakların ortadan kaldırılması, sığınma hakkının sınırlandırılmaya devam edilmesi, geniş kapsamlı gözetleme, sözüm ona 'enternasyonal terörizme' karşı mücadele adına, yani diğer ülkelerdeki emperyalist müdahale için polis ve ordunun silahlandırılması- bütün bunlar artık, bazı faşist Paralı askerler cinayet işliyor diye görünürde makul gerekçeler olarak sunulmaktadır."

Şubat-Mart bildirisi şu konuyu değerlendirmektedir:

18 Mart 1871 tarihli Paris Komünü'nün Yıldönümü Üzerine

Paris Komünü Mücadelesinden Öğrenelim!

"18 Mart 1871'de Paris'te kadın ve erkek işçiler silahlı bir devrime girişerek, burjuvaziye karşı, burjuva devletini şiddetle yıkmak ve - tarihte ilk kez- kendi devrimci devlet iktidarını kurmak için ayaklandı. Bu, bu tüm sömürücü eski Dünya'ya karşı bir savaş ilanıydı. Paris komünü, varlığıyla ve aldığı önlemlerle, bunlar kısmen yetersiz ve sonuna kadar gitmemiş olsa da, tüm dünyanın gözü önünde, kapitalist sömürüden kurtuluşun yol ve hedefini gösterdi. Tüm eski dünyanın bayları buna karşı kışkırtıldılar, silahlı karşı-devrim güçlerini harekete geçirdiler.

"Nazi-karikatürleri için özgürlük?" bölümünde, Nazi-propagandası için hak olmadığı ve Nazi propaganda-sının mizah ya da karikatür kılıfı altında hakkı olmadığı vurgulanmaktadır.

"Muhammed karikatürleri ve dini eleştirme eleştiri özgürlüğü" bölümünde şu konu edilmektedir:

"Bütün dinleri aynı ölçüde eleştirme biçimindeki soyut talep, insan gruplarının analizinde, bu dinsel toplulukların her birinin sahip oldukları ve özellikle, onların ezilen bir azınlığa sahip olup olmadıkları ya da eleştiri konusu olan dinin devlet dini olup olmadığı ve sömürücülere, egemenliklerini emniyet altına almalarına hizmet edip etmediğidir. Örneğin İslam dini Almanya'da, öncelikle ezilen bir azınlığın dinidir ve Alman emperyalizmi ve devleti tarafından Hristiyan-alman şovenizmi kışkırtmayla baskı altındadır. Buna karşın İran'da o bir devlet dinidir ve İran'daki gerici rejimin egemenliğinin emniyet altına alınmasına hizmet etmektedir."

Bildiri şu taleple bitmektedir:

"Öncelikli görev, günbegün sokaklarda, işletmelerde, Almanya'da kışkırtma ve ölüm tehditleri altında ve devletsel saldırı altında bulunan Müslüman ve Yahudi nüfusla dayanışma içinde olmaktır. Haklı din eleştirisiyle, faşist kışkırtma arasında açıkça ayırt ederek, faşist kışkırtmaya karşı mücadele etmektir. Ve mesele, çeşitli Nazi-örgütleri, Nazi hareketleri ve Nazi Paralı askerlere, bunlar nereden gelirse gelsin ve kendilerine ne ad takarlar ya da tanımlarsa tanımlasınlar, bunlara hak ettikleri cevabı verecek uzun süreli görev için çalışmaktır."

Bildiri 2 A4 sayfadan oluşmaktadır.

EZB (Avrupa Merkez Bankası-AMB-çn)'na karşı yürüyüşe çağrı yapan bazı çağrı ve plakalarda (18.02.2015 Frankfurt am Main), -Paris Komünü'nün, mücadelesi ve hedefi hakkında tek kelime söz etmeden- Paris Komünü'nün yıl dönümü anılmaktadır.

Biz aşağıda öncelikle Paris Komünü'nün, tam olarak mercek altına alınıp incelenmesi gereken, tamda Frankfurt'taki 18.3.2015 yürüyüşünü yönlendiren örgütleyici güçlerin aktüel pozisyonları sebebiyle de- üç önemli deneyimini sunacağız."

- Enternasyonal dayanışma mı yoksa „ortak bir Avrupa hareketi yaratmak mı“?
- Kapitalist devleti parçalamak mı yoksa bu devlette olan illüzyonları yaymak mı?
- Kapitalizmi yok edilmesi için bir araç olarak devrimci bir devlet mi yoksa “kapitalizmin aşılması” hakkındaki gevezelik mi?

Başlıklı bölümlerde, Parisli Komüncü kadın ve erkek komüncülerinin devrimci mücadelesi, bugünkü Blokuoy-Hareketinin şövenist-reformcu pozisyonları kar-

şılaştırılmakta ve sonuç olarak şu noktalar öne çıkartılmaktadır:

“Paris Komünü’nün devrimci deneyimleriyle tartışma, görüşümüze göre gerçeklikte devrim ve komünizm için mücadele etmek isteyen tüm kadın ve erkek yoldaşlar için vazgeçilmez kaynak noktasıdır. Öte yanda, devrimci Paris Komünü’nün deneyimleri karşısında cehalet ve onların küçümsenmesi; sakın gerçek bir devrim olmasın diyen insanların daima tipik temel prensibi olmuştur.”

Bildiri, 2 A4 sayfadan oluşmaktadır.

Nisan-Mayıs bildirisinin konusu şuydu:

1 ve 8 Mayıs 1945 – Nazi faşizmi üstündeki zaferin 70 yılı:

Alman emperyalizmi, giderek daha da yüzüstü, tarihte zaferle çıkmış gibi bir davranış sergilemektedir!

“Bugün, Mayıs 2015’te, alman emperyalizminin temsilcileri, karşılığı aranacak bir üstün insan küstahlığıyla davranıyorlar. Bu dünyadaki her bir sorunda, ağızlarını açıp, emperyalist öneri ve müdahalelerinde Dünya’da artan rollerini, güya “barışın yaratılması”yla sanki ilgisi varmış gibi tatlı sözlerle süsleyerek haykırıyorlar. Alman emperyalizminin temsilcileri, dünyanın çeşitli ülkelerindeki nüfusa, konjonktüre göre değişik kapsamda küfredip, alman emperyalizmi tarafından saldırıya uğrayan ve talan edilen diğer ülkelerin tazminat ödeme taleplerini reddediyorlar. Alman emperyalizmi, iki dünya savaşına yolaçmış ve ortaya çıktığından beri sayısız kitlesel katliam ve soykırım yapan bir soyguncunun tiksinti verecek bir özel bir üslubuyla davranıyor.”

Savaş tazminatı vermemek için, barış antlaşması yerine iki-artı dört Antlaşması!

“Şu durumda, öncelikle Yunanistan nüfusu, Alman üstün insan küstahlığını hissetmektedir. Yunanistan nüfusunun büyük kesimindeki protesto ve direniş, alman emperyalizmine karşı haklı öfke ve haklı kızgınlık, Yunanistan’daki egemen sınıflarını da Almanya Federal hükümetine şu soruyu sormaya yöneltti: Siz herhangi bir kredinin geri verilmesini mi talep ediyorsunuz? Ancak, siz, kendiniz Yunanistan’a alan borcunuzu hiç bir şekilde ödemediniz!

...Yunanistan nüfusunun büyük kesiminin öfkesiyle, Yunanistan için tazminat ve Nazi-zorunlu kredilerini Yunanistan’a geri ödeme sorusunu açmasıyla Almanya’daki egemen sınıfların temsilcilerinde belli bir sinir-

liliğe yol açtı ve daha da artan bir küstah yalancılığa götürdü. Onlar şunu iddia ediyorlar: “Bir alman barış antlaşması var, orada her şey düzenlenmiştir.”

Devamla bu iddianın bir yalan olduğu açıklanmaktadır. İki alman devleti olduğu gerekçesiyle ve birleşmeden sonra ortak bir barış antlaşması imzalanabileceği, 2.dünya savaşından sonra bir alman barış antlaşması hiç bir zaman imzalanmadı. DDR ilhak edildikten sonra, tazminat taleplerinden kaçmak için bir barış antlaşması yerine iki artı dört antlaşması Almanya tarafından imzalandı.

Alman emperyalizmi ve onun Nazi-faşizmi üzerinde dünya ölçüsünde bir zafer günü: 8 Mayıs 1945

Bu bölümde, dünyada bugün, alman emperyalizminin ve ekonomik, politik ve stratejik etkisinin 1945’ten daha da iyi olduğunu konu etmekte ve bunun nasıl mümkün olduğunu berraklaştırmaktadır:

2.dünya savaşının sonunda, antifaşist mücadelede ortaya çıkan demokratik ve komünist güçler Doğu Avrupa ülkelerinde ama aynı zamanda İtalya, Fransa ve Almanya’nın bir bölümünde güçlendi ve Nazi faşizmini tümenden yok etmek ve kapitalizmi yıkmak hedefiyle anti-faşist hükümetler kuruldu.

DDR örneğinde, başlangıçtaki demokratik bir gelişme zamanından sonra Nazilerden arınma ve Kızıl Ordunun yardımıyla geniş ölçüde yürütüldü, büyük toprak sahipleri, tekeller ve pratikte tüm önemli endüstri kolları mülksüzleştirildiği ortaya konuldu. Bölüm şu tespitle bitmektedir:

Artan oportünist bir gelişme ve bilimsel komünizmden kopuşla, bu pozitif ilk adımlar ne var ki kısa süre de DDR'deki egemen parti bürokrasisi biçimindeki sömürücü ve baskıcı egemen sınıfların emekçilerin sömürülmesinin bir kılıfına dönüştü. Böylelikle DDR, en geç 50'li yılların ortalarında dehşetli bir örneğe, bugün antikomünizmi kolaylaştıran bir faktöre dönüştü."

Alman emperyalizminin yeniden yükselişi

Bu bölüm, Alman emperyalizminin, 2. dünya savaşından bugüne kadar ki, gelişmesini metodunu ve önemli etaplarını tasvir etmektedir. Alman emperyalizmi, 1990'dan 2015'e kadar, birçok ara etaplarla sistemli ve askeri olarak da enternasyonal alanda 2001'den beri Afganistan'da ve 1995 ve 1999'daki Yugoslavya'daki savaşta müdahale etme ve askeri hareketleri de yürütmesini bildi.

1 Mayıs 2015 Almanya'daki durum üzerine

"1 Mayıs 2015 bir dizi olayla karakterize olunmaktadır: açıkça artık şahitlere kadar genişleyen NSU-Nazi katil çetelerinin kopmayan cinayet serisi, Nazi-güçlerinin, inşa ettikleri milliyetçi, ırkçı ve İslam düşmanı sözüm ona "Pegida"-hareketinin giderek güçlenmesi, içte askeri aparatın ve devlet aparatının yapılandırılması ve inşa edilmesi, kazançsızlar (Hartz IV) için koşulların keskinleştirilmesi ve işletmelerde ve değişik iş yerlerinde çalışan nüfusun büyük yığınlarının çalışma koşullarının keskinleştirilmesi. Ancak bütün bu gelişmelere karşı mücadelede vardı.

Daha önce olduğu gibi şimdi de Nazilere karşı yönelmiş, kısmen kapitalizme de saldıran bir gençlik hareketi var ve ara sıra değişik köşelerde kısa zaman için örgütlenen sendikal yönelimli grevler vardır. Sendika önderliği için bu kuşkusuz ki, öncelikle "daha kötüyü" engellemek hedefiyle ve kısa süre sonra mücadeleyi yeniden bastırmak için bu yapılmaktadır. Buna ek olarak, daha önce olduğu gibi şimdi de devletsel polis ve sınır dışı etme terörüne karşı çoğu kere sığınmacılarla birlikte mücadele yürüten kadın ve erkek aktivistlerden oluşan gruplar var.

Gerçek durumun tespitini saptamaya hizmet etmesi bakımından, bu 1 Mayıs 2015, Nazilere olduğu gibi devletsel faşistleştirmeye ve daha iyi koşullar için eko-

nomik mücadelelerin kopmaz bir resmini göstermektedir. Burada saptanması gereken şu ki; bu hareketlerin geri çekildiği ve birbirleriyle zar zor ya da hiç bir ortak mücadele pratiği geliştirmede. Bütün bu hareketler, o halde geniş ölçüde birbirinden ayırdırlar- bu zararlıdır ve bu durum değişmek zorundadır ve değişecektir.

2015'te tayin edici olay, Frankfurt'taki Blockupy yürüyüşünü, alman polisinin devasa iç savaş manevrası olarak kullanması ve bu yürüyüşü sayı itibarıyla büyük katılımın, 20.000 üzerinde kişiyi sağlanmış olmasıydı. Sokakta daha ziyade, Alman polisine ayak direyen ve direnişsiz "barışçı" bir şekilde polisin saldırısına boyun eğmeyen diğer ülkelerde gelen kadın ve erkek yoldaşlardı....

... Bu koşullarda tartışma ve kadın ve erkek işçilerin mücadelesinde, gençlik için, sömürü ve baskıya karşı, emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadele eden ve etmek isteyen herkes için, gerekli yeni bir gelişme ve yeniden yönelim için; Yunanistan'da protesto eden nüfusun kesiminin, mümkün olan berraklıkta ve açıklıkta alman emperyalizminin caniliğine ve Nazi dönemiyle alman emperyalizminin bugünü arasındaki alman emperyalizminin temelde kopmayan tarihsel yapısına parmak basmasının özel bir önemi vardı ve var.

1 Mayıs 2015 ile 1 Mayıs 1945- bu 70 yıllık mücadele, başarı ve yenilgiler demektir. Alman emperyalizmine karşı enternasyonal mücadele, 8 Mayıs 1945'te büyük bir zafer elde etti, ancak alman emperyalizmi paramparça edilmedi. 70 yıl sonra, alman emperyalizminin teşhir edilmesi, ona karşı mücadele edilmesi ve onun paramparça edilmesi görevi bir o kadar daha acil olarak durmaktadır. Bu mücadele, komünizmin temel düşüncesi yönelimli kadın ve erkek işçilerin, dünya ölçüsünde ortak mücadele eden, ortak dayanışma içinde olan hareketinin, dünya ölçüsündeki mücadelesinin bir parçasıdır.

1 Mayıs, tüm dünyada yeniden enternasyonal proletaryanın bir mücadele günü olacaktır. Geçerli olan şey, bunun için mücadele etmektir; çünkü komünizm emperyalizm üzerinde zafer kazanabilir ve kazanacaktır; onu yıkabilir ve yıkacaktır, onu yok edebilir ve yok edecektir."

Bildiri, 3 A4 sayfadan oluşmakta ve ek olarak şu katkıları da içermektedir:

- **Plakat: Yunanistan kadın ve erkek işçilerin militan mücadelesiyle dayanışma!**
- **EK: Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi "Son oniki ayda keskinleştirilen sömürüye ve emperyalizme karşı enternasyonal mücadelelerin belirgin örnekleri"**

İlişki imkanları:

E-Posta: info@gegendiestroemung.org

Web: <http://www.gegendiestroemung.org>

(Dünyadaki gizli servislerin olanaklarını küçümsemeyelim!)

Bülten 1/16



Bütün ülkelerin devrimci komünist güçlerinin bilgisine

„Gegen die Strömung“ - Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'nin inşası için yayıncılarına ait yayınlarından parça ve özetler:
Ocak/Şubat 2016

İngilizce, Fransızca, İspanyolca ve TÜRKÇE olarak yayımlanır.

Ocak/Şubat 2016 bildirisi şu konuyu işliyordu:

Goebels'in öğrencileri işbaşında: Burjuva basını Naziler gibi kışkırtmaktadırlar!

“Almanya'da yılın başında olan şeyler, burjuva demokrasisi maskesinin giderek dahada büyük bir adımla daha da çok terkedildiği anlamına gelmektedir. Naziler, kahverenkli dar görüşlüler ve burjuva medyasının büyük bir bölümü bir çizgide kışkırtmaktadırlar. Yeni yaratılan düşmana, “Kuzey Afrikalılar”a karşı olma meselesinde, aradaki fark giderek daha çok belirsizleşmektedir. Bu kışkırtma etkisini göstermekte ve etkisini ve terörünü güçlendirmek için sadece Nazi-hareketi tarafından kullanılmamaktadır. Bu kışkırtma, tamda keskinleştirilmiş devletsel faşistleştirilmeyi haklı çıkartmak ve yürütmek için de kullanılmaktadır.

Nazi Partisi AfD, Berlin'deki partiler karşısında anketlerde daha da çok puan toplamaktadır. Irkçı kışkırtıcı kahve renkli avlayıcı “vatandaş savunması” Nazi-kadroları yönetiminde örgütlenmekte ve yürütülmektedir. Sığınmacı yerleşimlerine Nazi-katil saldırıları daha da keskinleştiği gibi, sol Projelere Nazi-saldırıları da keskinleşmektedir.... Bütün bunların hepsi, devletsel faşistleşmenin daha fazla açıklıkla göstermektedir.

I. Goebels'in öğrencileri işbaşında!

2015 yılbaşından beri yürütülen muazzam kampanya, demokratik ve devrimci güçler için gerçekten

ciddi bir meydan okumadır. Bu kampanya, bir dizi demagojik numara ve kurulan tuzaklarla çalışmaktadır.

Goebels'in, kanıtlanabilir muazzam kitle etkisi bakımından kışkırtma propagandasının en iyi örgütleyicisi olduğu kuşkusuzdur. Bu Goebelsci kışkırtma kampanyası, psikolojik araştırmaların en yeni bulguları ve reklam endüstrisinin en yeni manipülasyon metotlarıyla bağıntılı olarak, her ne kadar 1933'ten 1945 kadar ki Nazi-Almanya'sıyla karşılaştırıldığında önemli tarihsel koşullar farklı olsa da, bugünkü kışkırtma kampanyası için bir örnek teşkil etmektedir.

Nazi-Almanya'sında medya, Goebels'in propaganda bakanlığının emriyle çalışıyordu. Ya bugün? Muhakkak ki bugünde sözleşmeler bulunmaktadır. Ancak, pratikte neredeyse tüm burjuva medyasının, emredilmiş gibi aynı anda “kuzey Afrikalılar”a karşı ırkçı kışkırtmayı başlatmaları, bugün öncelikle rekabet ve taklit etme temelinde işlemektedir. Biri kışkırtmayla başlamakta, diğerleri kısa süre içinde takip ederek, “seyirci kotası”, tiraj ve “tıklama” uğrunda rekabette geri kalmamak için, işlenenleri devralmaktadır. Bu, bu burjuva medyasındaki gazeteciler arasında ırkçılık ve alman milliyetçiliği geniş ölçüde yaygın olduğu için, neredeyse pürüzsüz bir şekilde işlemektedir. Bugünkü kışkırtma kampanyasına karşı başarılı bir şekilde başarılı bir mücadele yürütebilmek, evet hatta yürütebilmek için, yani; “akıma karşı” gerçekten mücadele yürütebilmek için, bu Goebels metodu ve tuzaklarının açığa çıkartılmak zorundadır.

Nazi-Propagandasının Metodu 1: ‘Biz iyisini yapmaya çalıştık...’

Başkasına karşı savaş ilan ettiğinde, kendisini haklı göstermek için, daha önceleri olduğu gibi kanıtlanmış demagojik metotlardan biri, ilkin belirli sınırlı bir zaman içinde sözüm ona saldırgan bir “gülümseme”, aktüel bir “hoş geldin kültürü” inşa edilmektedir. Şiarı şudur: ‘Biz iyilerdeniz.’ Bir sonraki adımda ise, denilebilir ki mümkün olduğunca nüfus içindeki geniş kesimleri sürükleyecek bir atmosfer yaratmak, bir gecede hızlı bir şekilde tam dönüş atmosferi için sebep aranmakta veya yaratılmaktadır. Hep aynı örnek, hep aynı oyundur: ‘Biz istiyorduk, ama şimdi artık yeter!’ Bu tam dönüş taktiğini daha sonra, kurgulanan çok özel bir düşman resmi takip etmektedir.

Nazi-Propagandasının Metodu 2: Özel bir düşman resmi kurgusu

Almanya’da son 25 yılda ırkçı kampanya daima belirli bir zaman içinde bilinçli bir şekilde, günbegün diğer gruplara karşı kışkırtmaya hiç bir şekilde ara vermeden, seçilmiş gruplara karşı yoğunlaştırıldı. Toptancı (‘Tüm Sığınmacılar...’, ‘Tüm Yabancılar...’) bir hüküm verme metoduyla, tümüyle bilinçli bir şekilde belli tekil gruplara karşı, evet biz tüm “Yabancılar” karşı, tüm “Sığınmacılara” karşı değiliz, ama... Diyebilmek içinde kışkırtma denenmektedir.

Bu ırkçı kampanya kendisini, son yıllarda bir “Vi-etnamlılar”a, bir “Roma”lara, sonra “Arnavutlar”a, bazı özellikleriyle “Yahudiler”e karşı, daha sonra yeniden “Müslümanlar”a karşı yöneltmektedir. Bu kampanya açılmakta, bir süre yüksek konjüktüre sahip olmakta, sonra alman nüfusta belli bir ‘doyum derecesi’ tespit edildikten sonra, onu bir başka kampanya takip etmektedir. Sonra ‘değişiklik’ için çaba sarf edilmekte... ve bir sonraki kampanya yükseltilmektedir.

Aktüel olarak bu ırkçı kampanya, her şeyden evvel bir kere yeni yaratılan “kuzey Afrikalı görünümülü” insanların sözüm ona görünüşü kavramıyla tanımlanmakta ve kurgulanmaktadır. Herkes kontrol edebilir: bu kavram yeni olarak, Ocak 2016’da yaratıldı. O, ırkçı polis raporlarının jargonuna uymakta ve açıktır ki tümüyle buradan hareketle de burjuva medyasına taşındı. O, bir yanda önyargıya ve ırkçı klişeye dayanan ve diğer yanda ırkçı klişenin yaygınlaştırılmasının bir aracı olarak aşırı saçmalığın

bir çeşit şifredir. İnsan gruplarını bedeni özelliklere göre tanımlama, canı Nazi kampanyasının sabit repartuarına aittir. “Evet, biz hiçte tüm Sığınmacılara karşı değiliz”, mesele, sırf “Kuzey Afrikalılar” şeklindeki ikiye bölünmüşlüğü, bazen saçma bir ‘biz toptancı hükme karşıyız’ eklenmektedir; evet bunun kendisi, eşi bulunmaz bir toptancı hükümdür: ‘Kuzey Afrikalılar’. Kim ki, bedeni özellikleri bir kategori, kim ki ‘Kuzey Afrikalılar’ı bir kategori olarak kabul ediyorsa, o kendisini artık ırkçı tuzağın içindedir, Nazi-Kışkırtıcıların demagojik tuzağın içindedir.

Bunu, bir Nazi-kışkırtma metodu olarak tanımlamak doğru mudur? Belki de, ‘Frankfurter Rundschau’dan ‘Jungen Freiheit’a kadar, belli bir sayıdaki neredeyse aynı tondaki ‘1000 kişilik Yahudi görünümülülerin suçları...’ denilen haberleri; hayır, bugün ‘Kuzey Afrikalılar’ görünümündeki insanlar’ tarafından işlenmiş olan suçlar biçimindeki medya haberleri aldığımızda, bu berraklaşmaktadır. O zaman Nazi-Propagandasının mekanizmasının devralınmasından başka bir şey olmadığı berraklaşmaktadır. ‘Yahudi görünümülü’ demek, ne demektir? Goebels ve ‘Der Stürmer’ cevabı biliyordu. ‘Kuzey Afrikalı görünümülü’ demek, ne demektir? O zaman viyaklanarak: ‘İşte, gördükleri gibi, Kuzey Afrikalı’. Saç rengi? Ten rengi? Göz rengi ve kafatası biçimi?

Nazi-Propagandasının Metodu 3: ‘Evet bu konuda artık konuşamıyoruz...’

Bu ırkçı kampanyayla ortaklaşmayan, hatta onun ne olduğunu, yani ırkçı bir kampanya olduğunu söyleyen herkese karşı, evet sözüm ona “sığınmacılara karşı bir şey söylenemez”, onların ‘canilikleri’ güya ‘örtbas vb edildiği biçimindeki kart gösterilmektedir.

Nazi-Almanyasında, Nazi-Almanyasının bütün eleştiricileri sözüm ona ‘yahudi yoldaşları’ olarak tanımlanıyorlardı. Bugün ise, kışkırtma kampanyasını desteklemeyenler yada ona karşı mücadele eden herkes, kısa yoldan sözüm ona ‘sessiz kartel’in bir parçası olarak karalanmaktadır. ‘Düşünce özgürlüğü’, evet ‘örtbas edilmeye karşı aydınlanma’ talep edilmektedir. Ve böylelikle kendilerini, ‘ilerici’ ve ‘demokratik’ kılıfta sözüm ona ‘anti-demokratlar’a karşı göstermektedirler.

Burada söz konusu olan amaç, ırkçı kışkırtma kampanyasını rahatsız edilmeden devam ettirmek ve genişletmektir. Burada asıl amaç, tüm muhalefet

eden güçleri pratikte ,canilikleri destekleyenler' olarak lanse edilerek, onları tecrit etmek ve seslerini susturmak ve genel bir gerici bir atmosfer yaratılmak istenmektedir.

Nazi Propaganda metodu 4:

Güya Nazi kampanyasının amacı 'Kurbanları' korumak imiş, başka bir ifade ile kadınların 'koruyucuları' rolündeki Naziler

Nazi ve ırkçıların 'kendi kadınlarına', 'beyaz kadınlara', 'alman kadınlara' karşı gerçek veya uyduruk saldırıları kendi kışkırtma kampanyaları için bir bahane olarak kullandıkları aslında geçmişte de sık sık görülen tipik bir metottur. ... Bu metot iki yönlü olarak çalışmaktadır: Demagojik kışkırtmacılar, kendilerini yoksulların ve ezilenlerin 'koruyucuları' olarak göstermektedirler. Aynı esnada, Nazi kışkırtmalarını mahkûm eden herkes sanki ırza geçenleri ve cinsiyet ayrımcıları destekliyormuş ya da aklıyorlarmış görüntüsünü demagojik olarak uyandırmaktadırlar.

Bu metot, kendi Nazi kışkırtmalarını teşhir edenlere karşı Nazilerin elinde bulunan belki de en etkili koruma aracıdır. Ki buna karşı aynı gerekçelenme çerçevesinde kalınarak, 'evet ama...' şeklinde cevap verilerek etkisiz hale getirilemez. Tam tersine, böylesi saçma saldırılara karşı bu şekilde cevap verilirse, Nazilerin değirmenlerine su taşımak anlamına gelmektedir: "Şayet kuzey Afrikalılar cinsiyet ayrımı gözetiyorlarsa, sarkıntılık yapıyorlarsa, elbette onlara karşı durmak zorunludur..." Böylelikle ırkçı yapı çoktan kabul edilmiştir ve görünüş, milliyet ve dininden bağımsız olarak her türlü caniliğe karşı çıkılması gerektiği kabul edilmemektedir.

Şu ortadadır: Güya bu kadın koruyucuları ırkçıların, Karnaval ve Oktoberfest örneğinde olduğu gibi kitlesel içki alemleri ve kitlesel aptallaştırma eğlencelerinde alkollü veya alkolsüz halindeki adi erkek çapulcuların kadınlara karşı, ırza geçmeye kadar varan binlerce saldırılarından bilinçli olarak tek kelime söz etmemektedirler. Kadınlara karşı bu seksist sarkıntılıklar ve şiddet sistematik olarak küçümsenerek hasıraltı edilmektedir...

Nazi Almanya'sı ile bugünkü Almanya'da meydana gelen ırkçı kışkırtma kampanyaları arasındaki benzerlik hakkında şunlar söylenmektedir:

Aktüel ırkçı kışkırtma kampanyanın metottu, aynı Nazi-Almanyanın Goebbels propagandasının metoduna benzemektedir. Her ikisinin de ana gayesi, Alman emperyalizmi için 'kendi nüfusunu' kışkırt-

mak, onu daha da kendine bağlamak ve kendi caniliklerini desteklemesi için kazanmaktır.

"Kendi burjuva yasa ve yönergelerinin pişkin bir şekilde nasıl bir tarafa atıldığı üzerine"

başlıklı özel bölümde şunlar vurgulanmaktadır: Aktüel olarak yürütülen kışkırtma kampanyasında şüphelenen kişilerin mensup olduğu milliyet özel olarak belirtildi ve sanki hangi milliyete mensup olama ile kadınlara karşı şiddet kullanma arasında güya bir bağlantı varmış görümü yaratılmaktadır. Burjuvalar böylelikle kendi kurallarını dahi ihlal etmektedirler. Bildiri bu pratiğin, Nazilerin 1935 tarihinde yayınladıkları şu yönerge ile paralelliklerini ortaya koymaktadır: "Yahudilerin karıştıkları tüm suçlar basında haber olarak verildiğinde, mutlaka kimin hangi ırka mensup olduğu vurgulanmak zorundadır."

II. Keskinleşen devlet aygıtının faşistleşmesi – kesinleşen Nazi saldırıları üzerine

■ Sığınmacıların sınır dışı edilmesi giderek keskinleşmektedir: Almanya'dan, geldikleri ülkelere geri gönderilenler sığınmacıların sayısı salt 2015'de 21 bini aştı. 2014'e nazaran bu sayı iki kat yükselmiştir. Buna ek olarak "gönüllü olarak dönüş" olarak lanse edilen 37 bin sığınmacının "güvenli kaynak ülkeleri olarak" ilan edilen öncelikle Arnavutluk'a, Kosova'ya ve Sırbistan'a geri gönderilmiştir. ...

■ Almanya'da yaşayan sığınmacıların yaşam koşulları da daha da katmerleştirilmektedir. Örneğin, kışa karşı korunma kapasitesinde bulunmayan çadırlarda insanlık dışı bir şekilde kitlesel olarak barındırılması, aile fertlerinin "aile birleşmesi" yoluyla Almanya'ya gelmesi pratikte yasaklanması ve de Nazi iktidarındaki zamanı hatırlatan, yerel tabanda gerçekleştirilen ırkçı ayrımcılık politikası ile bu hedefe hizmet edilmektedir.

■ Solculara karşı polis şiddeti giderek kesinleşmektedir. Berlin'deki Riga caddesindeki solcu yerleşme projesine karşı polisin yaptığı saldırı bunun en son örneğidir. Bir SEK-Birliğine (Özel bir Polis Birimi) mensup 500 polis, o evde yaşayan yoldaşların mücadele gücünü kırmak ve gözdağı vermek amacıyla, yoldaşlara vahşice saldırdılar.

Buna ilintili olarak Nazi-Terörünün keskinleşmesi, Nazilerin giderek silahlanması ve Nazi hareketinin giderek yaygınlaşması gözlenmektedir. Naziler direkt Alman devlet aygıtının içinde, Alman polis aygıtının içinde pozisyonlarını giderek kuvvetlen-

dirdikleri ve genişlettikleri burada dikkat çekmektedir.

■ Nazilerin sığınmacılara ve sığınmacı barınaklarına karşı düzenledikleri saldırıların sayısı, 2014 nazaran birkaç misli artarak toplam olarak 1000'i geçti. Bu saldırılardan 130'u sırf kundaklama vakalarıydı. Sığınmacılara karşı Nazi saldırıları sonucu 250'in üzerinde insan yaralandı. Alman polisi, saldırıların büyük çoğunluğunda ciddi olarak hiçbir takip yapmayarak ve kısmen de Nazi terörünü hasıraltı edilmesini sağlayarak Nazileri korumaktadır.

■ Nazi hareketinin legal ve illegal düzeyde silahlandırılması giderek ilerlemektedir. ... Nazilerin illegal silah deposu bu silahlanma örneğinin bir bölümüdür. Bu sadece son dönemden bir örnektir. ... Bunun haricinde Nazilerin ellerinde daha binlerce başka silah kaynakları bulunduklarından emin olabiliriz. Silahlı eğitim, sadece illegal birliklerde ve "Bundeswehr" (Alman ordusunda) yapılmamaktadır. Bunun yansı, eğitim gayet legal bir şekilde, Nazilerin giderek yayıldıkları "Schützenverein"de (Silah sporu dernekleri) yapılmaktadır.

■ Legal ve illegal Nazi-Hareketi giderek güçlenmektedir. Resmi rakama göre bile, tutuklama cezası ile aranan ama ne hikmetse bulunamayan 370 Nazi bulunmaktadır. Bu Nazilerin büyük kesimi kuşkusuz silahlıdır ve alman devletinin rahatsız etmediği bir yerde yaşamaktadırlar ya da illegaliteye geçtiler. Almanya'nın birçok şehirde, Nazi hareketinin önderliği altında silahlı "braune Bürgerwehr" (faşist halk birlikleri) birlikleri oluşturulmaktadır. "Kadınlarımızı koruma" bahanesi altında Facebook üzerinden toplantılar örgütlenerek Köln'de meydana geldiği gibi, sığınmacılara ve göç eden insanlara karşı saldırılar düzenlenmektedir.

■ SA (Nazi çeteleri) örneği alınarak, sol ve anti-faşist insanların yaşadığı Leipzig-Connewitz Semtine karşı polisin gözü önünde ve koruması altında düzenlenen Nazi saldırısı, 1945'den buyana meydana gelen saldırıların doruk noktasını oluşturmaktadır. Bu hem saldırıların vahşiliği ve kapsamı bakımından hem de Naziler ile Polis arasındaki iş-

birliğinin boyutları bakımından bir doruk noktasını teşkil etmektedir. Burada şu berrak bir şekilde görülmüştür ki, Nazi hareketi Alman polis teşkilatı içinde iyice kök salmıştır ve önemli pozisyonları elde etmiştir. Keskinleşen bu durum karşısında şu şüphe götürmez bir gerçektir:

Anti-nazi, demokratik ve devrimci tüm güçler bu durum karşısında gereken cevabı vermek zorundadırlar ve bu cevabı vereceklerdir de!

Bildiri ayrıca şu özel bölümleri kapsamaktadır:

• **PDL'in (Partei der Linke- Sol Parti) başkanı, tıpkı naziler gibi kışkırtmaktadır**

Sözümüne "Köln olayları" hakkında yayınladığı açıklamada, devletin ve medyanın sürdürdüğü ırkçı kampanya hakkında tek kelime bile kaybetmediği halde, bilakis kendisi kışkırtmaya katılmaktadır:

"Kim misafir hakkını kötüye kullanıyorsa, o misafir hakkını kaybeder..."

• **Julius Streicher kimdi ve neden idam edildi?**

Julius Streicher, Nazi hareketinin 1933'den önce ve hele de 1933'den sonra en iğrenç Yahudi düşmanlarından biriydi. O Nazi partisinin kurucu üyesiydi, Fanken bölgesinin "Gauleiter" idi (Bir nevi Nazi başkan -çn) ve SA-birliğinin generaliydi. Almanya teslim olana kadar yayınlanan ve 500 bin üzerinde tirajı bulunan Nazi kışkırtma organı "der Stürmer" adlı Yahudi karşıtı haftalık dergi 1923'de Streicher tarafından kuruldu. Bu bölüde şunlar vurgulanmaktadır:

Streicher'in idam edilmesinin tek nedeni, onun Yahudi düşmanı kışkırtmaları ve Yahudi insanlarına karşı yaptığı cinayet çağrıları ile Alman nüfusunu Yahudi nüfusuna karşı aktif olarak saldırıya ve Yahudi nüfusuna karşı Nazi caniliklerini desteklemeye sevk etmesidir.

• **"Nazi-Propaganda"** başlıklı özel bir bölümde, iki afiş birbiriyle karşılaştırılmaktadır. 1944 de yayınlanan bir Nazi kışkırtma afişi ve 2016 tarihinde yayınlanan burjuva-gerici dergisi "Focus"a ait olan bir kışkırtma afişi. Her ikisinde de, "beyaz alman kadının" vücuduna uzanan siyah erkek eller görüntülenmektedir.

İlişki imkanları:

E-Posta: info@gegendiestroemung.org

Web: <http://www.gegendiestroemung.org>

(Dünyadaki gizli servislerin olanaklarını küçümsemeyelim!)



Bütün ülkelerin devrimci ve Marksist-Leninist güçlerinin bilgisine

„Gegen die Strömung“ - Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'nin inşası için yayınorgani'na ait yayınlarından parça ve özetler: Mart - Aralık 2016

İngilizce, Fransızca, İspanyolca ve TÜRKÇE olarak yayımlanır.

Bu bülten hakkında bir not

Mart-Nisan 3-4/2016, Mayıs-Temmuz 5-6-7/2016, Ekim-Kasım 10-11/2016 ve Aralık 12/2016 bildirileri, her biri **“Komünizm uğrunda mücadele”** başlıklı taslak halindeki programatik belgeden parçalar içermektedir ve bu bülte özetlenmiş bir şekilde yayınlanmayacaktır.

Toplam olarak dört ciltten oluşan bu belge, özetlenmiş bir şekilde, **“Sosyalist devrim ve komünizm uğrunda mücadelelerin programatik ana hatları”** olarak yayınlanmıştır. **“Ana Hatlar”** diğer dillere de çevrilecektir ve Türkçe olarak şimdiden mevcuttur.

Belgelerin taslakları devrimci, komünizme yönelen grupların tartışmasına sunulacaktır. Sonuçlar toparlayıcı bir şekilde ortaya konulacak ve yeni baskıda göz önünde tutulacaktır.

Ağustos bildirisinin konusu şudur:

Neden Almanya'da, Fransa'daki egemenlere karşı mücadele konusunda geniş ölçüde sessiz kalınmaktadır

Fransa'daki mücadeleler üzerine bir rapor

“Mart 2016'da tüm Fransa'da, iş yasalarının şiddetli bir şekilde kötüleştirilmesinin duyurulmasına karşı, bir kaç ay süren geniş ve kısmen çok militan kitlesel protestolar başladı. Yüz binlercesi grevle, kuşatmalarla, yürüyüşlerle ve işgallerle katılım gösterdi. Resmi ankete göre nüfusun % 86'sı yeni iş yasasına karşı olmasına rağmen, yasa, parlamento atlanarak alındı. Çünkü protesto hareketi, Fransa'da Kasım 2015'ten beri geçerli olan olağanüstü hal sayesinde acımasızca hareket eden devletsel baskı aracıyla karşı karşıya gelmekle belirgin bir şekilde hissetti. Milliyetçiliğin(“Tüm Fransızlar, teröre karşı birdirler”) olağanüstü hale bağlı olarak kışkırtılmasında olduğu gibi, Avrupa Futbol Kupasıyla bağlantılı olarak bu, protesto hareketini parçalamaya ve onu “anti-Fransız” olarak lekelemeye hizmet etmektedir. Başarılı bir şekilde yürütülen grev ve kuşatmadan dolayı tatile çıkan yolcular için kısmen ciddi benzin yetersizliğine yol açması, bu tabii ki alman basınında yer aldı. Bunun dışında ne var ki, Almanya'daki burjuva medyası, Fransa'daki egemen sınıfa karşı bu güçlü mücadeleler ve bu kitlesel protestonun sebepleri hakkında sistemli bir enformasyon boykotuyla geniş ölçüde sessiz kalınmaktadır. Sebep açıktır: Fransa'da protesto eden emekçiler ve sömürülen kitlelerle dayanışma

Cilt I'in ilk üç bölümü ve önsöz **“Sosyalist devrim ve komünizm için mücadelenin temel sorunları”** GDS'in bildirileri olarak yayınlanmış bulunmaktadır.

- Ütopyadan bilime: Neden bilimsel komünizm? (GDS-Bildirisi 6-7/2015)
- Bilimsel komünizmin temel pozisyonları: **Kapitalizm nedir?** (GDS-Bildirisi 3-4/2016)
- Bilimsel komünizmin temel pozisyonları: **Emperyalizm nedir?** (GDS-Bildirisi 10-11/2016)
- Bilimsel komünizmin temel pozisyonları: **Komünizm nedir (Bölüm I) ?** (GDS-Bildirisi 12/2016)

önlenmelidir; Almanya'daki emekçiler ve sömürülen kitleler bu mücadelelerden öğrenmemelidir ve hatta kendi mücadeleleri için örnek olmamalıdır. ...

Güncel mücadeleler, Fransa'daki politik ve sosyal durumun artan keskinleşmesi gibi bir arka planla bağlantılı olarak hatırlanmalıdır...”

Devam eden bölümde, “Kapitalistlerin kazanılan sosyal kazanımlara büyük saldırısı” başlığıyla, örnek bir şekilde planlanan iş yasasının temel noktalarda çalışanların şimdiye kadar ki haklarına nasıl saldırıldığı resmedilmektedir.

Protesto hareketinin eylemleri-buna karşı devletin baskıları

“...tüm Fransa'da dört aydan fazla süren protesto eylemlerinin çok çeşitli ve sayısız eylemlilikleri nedeniyle, aşağıda sadece bunlar örneklemelerle raporlanacaktır. 9Mart'tan 5 Temmuz'a kadar ülke çapında sadece sendikaların çağrısıyla gerçekleşen on iki “eylem günlerine” yüzbinlerce insan katıldı. Bundan bağımsız olarak birçok şehirde kendiliğinden

Tartışmaya açılmıştır

Sosyalist devrim ve komünizm uğrunda mücadelenin programatik ana hatları



52 Sayfa, 2€ Sipariş adresi:
Literaturvertrieb Georgi Dimitroff
Postfach 102051, D-63020 Offenbach a.M.
info@litvertriebdimitroff.de

başlayan, alanların ve binaların işgal edilmesi gibi eylemler gerçekleşti. ...”

Mücadeleler başlamaktadır

“9 Mart ülke çapında ilk eylem günü büyük bir protesto yürüyüşüyle başladı. Sendikaların verdiği bilgiye göre, sadece Paris’te yaklaşık 100.000, toplamda 400.000’den fazla kişi eyleme katıldı ...

Paris, Nantes, Rennes, Marsille ve Strasbourg’da, polis-le militan çatışmalar oldu. Polis, genç yürüyüşçülere karşı acımasızca davrandı. 24 Marta, üçüncü eylem gününde Le Havre’deki 2.000 liman işçisi, kadın ve erkek öğrencileri destekledi.”

Mücadelelerin yayılması

“31 Marttaki sonraki büyük eylem gününde, sendikaların verdiği bilgiye göre, Fransızların 260 şehrinde toplam olarak 1 milyon üzerinden insan protesto için sokaklara indi. Sadece Marsilya’da yaklaşık 120.000, Toulouse’de 100.000, Rennes ve Nizza’da her birinde 10.000 protestocu katılmıştı. ...

31 Marta, Afrika kıtası ile Madagaskar arasında bulunan Mayotte-bir Fransa sömürge- adasındaki 250.000 kadın ve erkek nüfusun yaşam koşullarının Fransa ile aynılaştırılması için süresiz bir genel grev başladı. İki hafta boyunca adada genel grevle geniş ölçüde hayat felce uğratıldı.

31 Martta ilk kez binlerce insan, Paris şehir merkezinde Place de la République’de (Cumhuriyet Meydanında) toplandı. Place de la République’deki kamu meydanları (“nuit debout”) her akşam işgal edildi. Bu işgaller Paris’in 21 banliyösünde ve Fransa’nın diğer 60 şehrinde tekrarlandı ...”

Artan devlet baskıları

“28 Nisan ve 1 Mayıs protesto eylemlerinde, tüm Fransa’da, sadece Pariste yaklaşık 100 olmak üzere, 500 üzerinde protestocu yaralandı. Bunlar arasında bazıları ağır yaralandı. Marsilya’da bir yürüyüşçü boğazına saplanan plastik mermiden dolayı hastanenin acil sevisine götürüldü. Rennes’deki 20 yaşındaki bir protestocu, polisin attığı bir plastik merminin yüzüne isabet etmesi nedeniyle bir gözünü kaybetti. Paris’te bir aktivistin iki parmağı kopartıldı. ...”

Mayıs’ta çatışmaların keskinleşmesi

“... Hareketin şimdiye kadar ki zirvesi, önemli stratejik enerji ve nakliyat alanında, enerji temininde etkili olan grev ve kuşatmaydı: Tır şoförleri 17 Mayıs’ta şehir girişlerini ve yakıt depolarını bloke etmeye başladı. 23 Mayıs’ta Fransa’daki tüm 8 petrol rafinerisi, oradaki kadın ve erkek işçilerin ve dışarıda olduğu gibi, gelinen yerde tüm Fransa’ya dağılmış yakıt depolarının desteğiyle, sürekli bloke edilmeye başladı. Le Havre ve Marsilya limanlarındaki petrol terminallerinde liman işçilerinin grev ve işgalleri gerçekleşti (Le Havre üzerinden Fransa’daki işlenmemiş petrolün % 40’ı ithal edilmektedir). ...

Ücrete bağımlı demiryolu işçileri haftalık olarak her seferinde, esas olarak yerel tren seferlerini engelleyen 48 saatlik grevler yaptılar. Onlar, 10 Mayıs’ta en azından 10.000 kişiyle Paris’te yürüyüş yaptılar. ...”

Sendika önderliğinin yatıştırıcıları üzerine

Ayrı bir yazıda, şunlar vurgulanmaktadır:

“Protestolara katılan sendikaların çoğu, Fransa’daki en güçlü sendika çatı birliği olan revizyonist CGT (Confédération Générale du Travail), üçüncü çatı birliği olan FO (Force Ouvrière), taban sendikası SUD (Solidaires, Unitaires, Démocratiques) olduğu gibi öğrencilerin sendikası UNEF’ti. İkinci büyük çatı sendika birliği olan -DGB sendikasının bir bölümüyle sıkı ilişkisi olduğu iddia edilen- sosyal demokrat CFDT (Confédération Française Démocratique du Travail), yasa tasarısını Mart ortalarında küçük değişikliklerle (yeni iş kanunun azınlık sendikaları güçlendiren ve kendisine çok yarayan yönetmeliklerini) onayladı. Büyük sendika önderlikleri, birçok eylem günleriyle, protesto eylemlerini kontrol etmeye ve yormaya çalıştı. Bunların bir çoğu belli alanlarda ve kısa zaman süresiyle sınırlı grevlerle açıktır ki, sermaye karşısında gerçek bir güç gösterisi yapmamayı hedefledi. Mücadele keskinleşince ve bir taraftan devlet aracı yürüyüş yasaklarıyla ve diğer taraftan parça tavizlerle tepki gösterince, sendika önderliği açıkça artan bir şekilde protesto hareketinin mücadele cephesini zayıflatma ve sabote etme rolünü üstlendi.”

Mücadelenin önemli tecrübeleri

Bu protesto hareketinin şu belirginlerini ön plana çıkartmak istiyoruz:

■ Hareketin eylem çapı sadece kendisini Paris ve bir baş büyük şehirle sınırlamadı, bilakis tüm Fransa'yı kapsadı.

■ Hareket yürüyüş, grev, bloke, resmi binaların işgal edilmesi gibi daha başka çok çeşitli eylem biçimleriyle kendisini gösterdi.

■ Birçok yerde, bir çok eylemde, kadın ve erkek işçilerin, diğer sömürülen emekçilerle, kadın ve erkek üniversite öğrencileriyle, öğrencilerle, işsiz ve evsizler ve daha başka güçlerle örülmüş ortak mücadeleler gerçekleşti. Genç kadın ve erkek yürüyüşçülerin ve kadın ve erkek işçilerin ortak yürüyüşleri sırasında egemenlerin parçalama çabaları çoğu kere başarıyla geri çevrildi.

■ Sürekli legal çerçeve parçalandı ve militan kararlılık, sadece tek tek yada küçük gruplar tarafından gösterilmedi.

Nakliyat ve Enerji sektöründeki grev ve blokelerde ücrete bağımlı olanlar, sermayeye hassas darbeler vurabileceklerini gösterdiler. Ekonominin büyük kesimi için vazgeçilmez bu altyapının felce uğratılmasıyla, kısa sürede çarpıcı etki elde edilebilmektedir.

Eylül bildirisi şu konuyu işlemektedir:

■ Hareket, katılan sendikaların önderliğinin kendisini tümünden kontrol etmesine müsaade etmedi.

Almanya'daki burjuva medyasının mümkün olduğunca bu kapsamlı mücadele hakkında mümkün olduğunca çok az haber yapması şaşılabilecek şey değildir. Fransa'da kazanılan, örneğin haftada 35 saatlik çalışmanın yasalaşması gibi bazı sosyal haklar, Almanya'da hiç olmadı. Almanya'daki ilerici güçler, Fransa'daki mücadelelerden öğrenebilirler, çünkü böylesi sınıf mücadeleleri; Almanya'da "Agenda 2010" sırasında olmadı ve Almanya'da son on yıllarda gerçekleşen sosyal ve ekonomik mücadelelerin geniş ölçüde çok çok ötesindeki mücadelelerdir."

Bildiri şu çağrılarla bitmektedir:

Fransa'daki mücadelelerden öğrenelim!

Fransa'daki mücadelecilerle dayanışma!

Bildiri toplam olarak 6 A4 Sayfasından oluşmaktadır, ve ayreten şu konuları kapsamaktadır:

- Genel bakış: Devletsel Baskıların toplamı
- Başka ülkelerdeki dayanışma eylemleri
- Gegen die Strömung'un (Akıma Karşı) Fransadaki protesto ve mücadeleler hakkındaki açıklaması
- 22.07.2016 Münich'te yaşanan Nazi kitlesel katliamının kamufle edilmesine karşı mücadele!

Çin'deki kapitalizm yıkılacaktır!

"Bugünkü Çin'de, sosyalizmin izine rastlanmayan acımasız bir sömürü ve baskı, saf bir kapitalizm egemendir. Bugünkü Çin "KP"nin merkez komitesinde milyarlar oturmaktadır. Öncelikle parti fonksiyonerleri, bir sınıfı, burjuva sınıfını oluşturmaktadır. Onlar tayin edici üretim araçlarına sahiptirler, protesto hareketlerini gerici devlet aracı, polis terörü, ordu yardımıyla, Haziran 1989'da olduğu gibi katliamla baskı altına almaktadırlar. Onlar sadece Çin'deki kadın ve erkek işçileri sömürmekle kalmamakta, bilakis; kar çabasıyla büyük ölçüde diğer ülkelerde, diğer kıtalarda yatırım yapmaktadırlar. Onlar, kapitalist-emperyalist dünya sisteminin bir parçasıdır. Onlara karşı, sürekli olarak milyonlarca kadın ve erkek işçi, gerek büyük fabrikalarda, gerekse inşaatlarda ayağa kalkmaktadırlar. Demokratik-sosyalist bir düzenin, sömürünün yok edildiği ve devrimci devlet aracının, kadın ve erkek işçilerin bir aracı olarak burjuvaziyi baskı altına aldığı, kapitalizmin geri gelmesini önlemek için yeniden kurulması hedefiyle bir sınıf mücadelesi, çınlamaktadır. Bu, devrim, sosyalist devrim demektir. Bu, zamanında Mao Ze Dung'un başında bulunduğu Çin Komünist partisinin onlarca yıl önce tuttuğu yolun yeniden tutulması anlamına gelmektedir.

Çinde bugünkü kapitalizm

Hiç kimse bugün ciddi bir şekilde, Çin'in bir sömürü cenneti olduğunu inkar edemez. Bugünkü kapitalist Çin'de Çin ka-

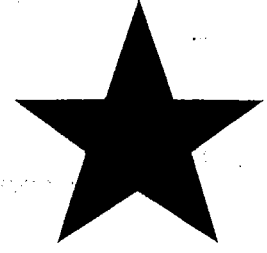
pitalistleri ve enternasyonal tekeller yüzlerce kadın ve erkek işçiyi merhametsizce sömürmektedir.

Kapitalist sömürü ilişkilerinin kurulması, Çin'de sürekli olarak sosyal karşıtlıkların keskinleşmesine götürdü. 2014'te hükümet, 1,4 milyar toplam nüfustan 200 milyon üzerindeki kadın ve erkek Çinli aşırı bir yoksulluk içinde, yani günde 1,25 Dolarla yaşamak zorunda olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Tahminlere göre 2013'te 24 milyonu şehirde ve 150 milyonu kırdada olmak üzere en azından 174 milyon işsiz bulunuyordu. Buna, muazzam çevre zehirlenmesi nedeniyle yılda milyonlarca emekçi hastalanması ya da ölmesi eklenmektedir.

Diğer tarafta bir avuç kapitalist sömürücü ve iktidar sahibi sürekli daha fazla zenginleşmektedir. Pekin Üniversitesi'nin 2013'teki bir araştırmasına göre, nüfusun en üstteki % 1'lik kesiminin Çin'deki zenginliğin üçte birine sahip olduğu ortaya çıkmaktadır. Çin'de bugün ABD'den daha fazla milyarlar bulunmaktadır. "Halk Kongresi" denilen Çin parlamentosunda ve "danışma parlamentosunda" bugün, çoğu Çin "Komünist Partisi" üyesi olan, 218 dolar-milyarderleri oturmaktadır.

Çin'de çalışan nüfus, endüstrinin ve tarımın çeşitli alanlarında yüzlerce milyonu, sadece şehirlerce yaklaşık 400 milyon insanı kapsamaktadır. Kapitalist Çin'in özelliklerinden biri, 280 milyon kadın ve erkek işçinin kırsal alanlardan, yani; "gezici proletarya" denilenler gelmektedir; bunlar en kötü çalışma koşullarında, felaket ikamet koşullarında ve

Bülten 2/18



Bütün ülkelerin devrimci komünist güçlerinin bilgisine

„Gegen die Strömung“ - Almanya'da Devrimci Komünist Partisi'nin inşası için yayınorgani'na ait yayınlarından parça ve özetler

Mayıs/Eylül 2018

İngilizce, Fransızca, İspanyolca ve TÜRKÇE olarak yayımlanır.

Mayıs-Haziran Bildirisi şu konuları kapsamaktadır:

“İsrail Eleştirisi” kılıfı altında sürdüren Yahudi düşmanlığına karşı mücadelenin zorunluluğu üzerine

Gözümüzün önünde cereyan eden şeyler bazı kişiler için inanılacak gibi değil: Sözüm ona Filistin Kurtuluş Hareketi, gamalı haç bayrakları ile İsrail sınırını yıkmak için eylemler yapıyor. Bunun sol politika ile ne alakası vardır? Hamas gibi güçlere destek vermek, demokratik, devrimci veya komünist politika ile en ufak bir alakası olmadığı apaçık ortadadır. Burada cereyan eden gelişme, Şohadan (Nazi-Soykırımı –ç.n) sonra kurulan İsrail devletine karşı gerici Arap devletlerinin 1948 başlattıkları imha savaşının bir devamı olarak görülmek zorundadır.

İsrail'in konumu: 1948 den buyana yürütülen İsrail'in imha edilmesi planları

70 senedir Yahudi nüfusunu kapsayan bir devlet vardır: İsrail. O Alman Nazi devleti tarafından uygulanan Yahudi soykırımından sonra zor koşullar altında ve o zamanki sosyalist Sovyetler Birliğinin desteği ile kuruldu. Birleşmiş Milletlere mensup devletlerin büyük çoğunluğu İsrail'i resmi olarak kabul ettikten sonra, Arap Ligaya bağlı devletler İsrail'e karşı savaş ilan ettiler. 14 Mayıs 1948'de İsrail'in bağımsızlık ilanından sonra, 15. Mayıs 1948'de Mısır, Suriye, Lübnan, Ürdün ve Irak gerici Arap devletlerine mensup ordu birlikleri, İsrail'i imha etme amacıyla saldırıya geçtiler.

Bu Arap devletleri, gericiliğin, feodalizmin odağı idiler ve değişik emperyalist büyük güçlerin etkinlin kapsamı içindeydiler. 1945 öncesi bu devletler, Fran-

sa ve İngiltere'nin sömürgesi ya da yarı-sömürgesi altında idiler ve bu devletler içinde güçlü Nazi yanlısı güçler bulunmakta idi. Onlar az ya da çok açık bir şekilde Nazi Almanya'sı ile ittifak ediyorlardı. Kudüs Müflisi, Filistin nüfusu tarafından geniş bir şekilde benimsenen bir lider konumundaydı. O Avrupa'da Yahudi halikına karşı yürütülen soykırımına doğrudan katıldı ve savaş canisi olarak aranmaktaydı. Kaçmayı başaran Naziler, sadece Latin Amerika ülkelerinde barınak bulmakla kalmadılar. Birçok esi Nazi subayları, Gestapo-mensupları ve SS-Katilleri, Arap ülkelerinde de barınak bulabildiler. Bu kaçakların içinde, Kudüs'ün Müftisi ve çevresindeki koyu Yahudi düşmanları gibi güçler, Suriye ve Mısır sığınan Alman savaş suçluları da bulunmaktaydı. Bu güçler, 1945'den sona sığındıkları ülkelerde askeri birliklerin oluşmasında önemli rol oynadılar ki bu birlikler şimdi İsrail'e saldırıyorlardı. Bunu, gözlerini kapamayan herkes görebilirdi.

İsrail devletinin sınırları içinde yaşayan ve Filistin devletinin kuruluşu için öngörülen bölgelerde yaşayan Arap-Filistin Nüfusu, savaşı sürdüren Arap devletleri tarafından, savaş bölgesini çabucak terk etmeye çağrıldı, zira Arap devletleri, hızlı bir zafer bekliyorlardı. İsrail'in imha edilmesinden sonra, güya bu yerel nüfus hızlı bir şekilde geri yerlerine dönebilecekleri. Daha sonra genel olarak zoraki sürgün olarak tanımlanan, Arap-Filistin nüfusunun çoğu bölgeleri terk etmesinin ana nedeni buydu. Savaştan sonra (1949 başı), bu bölgeleri terk eden ya da sürgün edilen 700 bin Arap-Filistin nüfusu bulunuyordu. Arap ülkelerinin İsrail'e karşı askeri saldırıları olmasaydı bu nüfus kayımı mümkün olmazdı.

Elbette ki şu sebepte hasıraltı edilmemelidir: Yeni kurulan İsrail Ordusunun bir bölümü (Yıldız-Grubu) Filistin nüfusuna karşı yürütülen sürgüne ve hatta kitlesel katliamlara ortak oldular.

Bir savaş cereyan ediyordu ve Filistin nüfusunun büyük bir kesimi Arap devletlerini destekliyordu ve

İsrail devletinin kurulmasına karşıydılar.

Arap devletleri, İsrail'in küçük ordusuna karşı savaşı kayıp ettiler. İsrail ordusunun mensupları daha önce, Nazi Ordusuna ve SS Birliklerine karşı savaş sürdüren İngiltere ordusu ve diğer Anti-Hitler-Koalisyonuna mensup ordular içinde ya da partizan savaşı içinde tecrübe edinmişlerdi. Savaş sürdüren Arap devletleri, asıl amaçlarının İsrail devletini imha etmek olduğunu gizlemeye bile gerek duymadılar.

Birleşmiş Milletler kararına göre Filistin nüfusuna öngörülen bölgeler Ürdün ve Mısır tarafından işgal edildi. Savaşa dâhil olan tüm Arap ülkeleri, 800 bin üzerinde Yahudi nüfusunun ülkelerini terk etmeye zorlatıldı, bunlardan çoğu İsrail'e sığındı.

50'li yılların başlangıcına kadar, Fas'ta yaşayan 265 bin Yahudi'den 245 bini ülkeyi terk etti. Algerya'da yaşayan 140 bin Yahudi'nin birkaç yüz hariç tümü ülkeyi terk etmek zorunda kaldı. Libya, Mısır ve Irak yaşayan 250bin Yahudi'den hemen hemen hepsi kaçmak zorunda kaldı, sadece 1000 altında geride kaldı.

İsrail ordusu savaşı kazandı. Bir İsrail ve bir Filistin devleti öngören UN-Bölme planlarının tersine, İsrail askeri koşulları da göz önünde bulundurarak, nihayetinde bölgelerini genişletti. Bu gelişmenin ardından gelen tüm ileri savaşların başlangıç noktası işte bu duruma dayanmaktaydı. Bu savaşlarda gaye Filistin halkını "kurtarmak" değildi, gaye ta başından itibaren Arap devletlerinin İsrail devletini imha etmek amacıydı.

Ayrıca: Filistin halkına karşı sürdürülen kitlesel katliamların en büyüğü, 20 bin üzerinde Filistinlinin ölümüne yol açan katliam bizzat Ürdün ordusu tarafından 1970'de gerçekleştirildi.

Aktüel durum hakkında

İsrail'in imhası hedefi bugünlerde özellikle, İran devleti, Türk devleti ve diğer Gericî Arap ülkelerindeki birçok değişik güçler tarafından açıkça propaganda edilmektedir. İS, Hamas ve diğer küçük Filistinli örgütleri vede Hamasın güdümünde hareket eden PLO, İran tarafından kontrol edilen Lübnan'daki Hisbollah güçleri vs. bu hedefi asla bir kenara bırakmadılar.

İran'ın en yüksel dini önderi Ayetullah Chammenei en son 3.6.2018'deki konuşmasında kamuoyu önünde İsrail'in imhasını talep etti: İsrail "kansere ülseri" olarak "ortadan kaldırılmak ve yeri temizlenmek" zorundadır dedi. (Frankfurter Rundschau, 5.6.2018)

Hisbollah 1985'de İran yardımıyla kuruldu. Gericî İran rejimini örnek olarak almaktadır, özellikle 80 yıllarda İran rejimini lideri olan Ayetullah Homany'nin gericî ve Yahudi düşmanı pozisyonları ile özdeşleşmektedirler.

Hamas 1987'de "Müslüman Kardeşler" Tarafında

Filistin bölgelerinde kuruldu. Bu örgüt daha 30'lı yıllarında Mısır ve diğer ülkelerde, Nazi-Faşistleri ile işbirliği yapıyorlardı. 1938'de sırf Mısır'da 1938'de 200 bin taraftarı bulunan "Müslüman Kardeşler" örgütü, Nazi-Literatürünü birçok Arap ülkelerinde yayma görevini üstlenmişti. Bunakların arasında, Yahudilerin güya "dünya egemenliği için" savaştıkları gibi iddiaların propaganda edildiği Hitlerin "Benim Kavgam" ve Yahudi düşmanı "Siyon Liderlerinin Protokolleri" gibi kitapların Arapça versiyonu bulunmakta idi. 1942 yılında "Müslüman Kardeşler" örgütü, Nazilerin Afrika'dan Süveyş kanala kadar genişlemesinin yolunu açmak için, Mısırdaki anti-İngiliz bir ayaklanmanın başlatılmasına hazırды.

Hamas'ın 1988 tarihli bildirisi, onun en önemli programatik belgesidir ve bugüne kadar geçerliliğini korumaktadır. ... Burada bu bildiride yer alan en iğrenç Yahudi düşmanı kısımları kısa olarak aktaracağız. Bu bildiride yayılan Yahudi düşmanı yalanların temeli "Siyon Liderlerinin Protokolleri" kitabına dayanmaktadır. Bugün açığa Hitleri ve NSDAP'yi savunan bugünkü Naziler bile bu "Protokoller" yer alan Yahudi düşmanı yalanlarını devir almışlardır. "Siyonistler" "enternasyonal basın üzerinde Kontrolü" üstlenmişlerdir, Onlar güya, "Kendi çıkarlarını kabul ettirebilmek için, dünyanın değişik kesimlerinde devrimler örgütlemektedirler", örneğin 1789 Fransız devrimi ve diğer komünist devrimler. Onlar güya "Sömürgelerde kontrolü kendi üzerlerine çektiler" ve güya birinci ve ikinci dünya savaşının baş sorumlularıymış. Hamas, "bildirisinde" sadece "Filistin'in askeri olarak kurtuluşunu" talep etmekle kalmıyor (14/15 madde), bilakis İsrail'in devlet olarak parçalanmasından bahsetmektedir. Aynı zamanda "Yahudilerin" açıkça katledilmesi çağırılmaktadır. 7. Maddede şunlar tespit edilmektedir. "Biz Müslümanlar Yahudilere karşı mücadele etmeden ve onları öldürmeden evvel o zamanlara ulaşamayız..."

2005'den sonra, İsrail ordusu Gaza şeridinden çekildikten sonra Hamas, o bölgede ayrı bir devlet aygıtı kurma olanağını başarıyla hayata geçirdi. O bu aygıtı İsraile karşı daha kapsamlı bir saldırı, İsrail'e yönelik tek tek saldırılardan öte, daha sistemli bir saldırı hazırlamak için kullandı. İsrail devlet sınırlarını delmek için yüzlerce ve binlerce tüneller kazıldı. Hamas, 2005'den buyana İsrail'e karşı binlerce raketter attı, tüm bunlar göstermektedir ki, savaş koşulları hala devam etmektedir.

Aynı diğer kapitalist devletlerin özelliklerini bulunduran, ama yine de bir dizi özellikleri de içinde taşıyan İsrail devleti, bu sebeplerden dolayı Gaza Şeridi'ne sınırların tümü kapattı. Böylelikle, İsrail deniz yoluyla veya Mısır üzerinden Gazaya silah girişini engellemek istemektedir. İsrail ordusu 2008 den 2014'e kadar Gaza'ya karşı, hava kuvvetlerini

de kapsayan bir dizi saldırılar gerçekleştirdi. Bunun amacının, Hamas'ı zayıflatmak veya tamamen parçalamak olduğu açıkça dile getirildi.

2018 Nisandan buyana Gazada yaşayan binlerce hatta on binlerce kişi, var olan sınırları zoraki olarak parçalamak, İsrail sınırlarını geçmek, katliamlar yapmak amacıyla İsrail sınırlarına karşı yürüyüşlere katılmaktadırlar. Bu hareket Hamas'ın önderliği altındadır ve onun tarafından hayata geçirilmiştir. Hamas'ın Gaza'daki lideri Yahya Sinvar, öyle görüldükçe bu hedefi daha 6.4.2018'de dile getirmişti: "Biz sınırları yerle bir ederek, kalplerini vücutlarından parçalayarak alacağız." (Jungle World, 24.5.2018) Gamalı haçla eklenen Filistin bayrakları yükseklerle kaldırıldı, Gamalı haçlı uçurtmalar uzaktan görülebilecek bir şekilde uçurtuldu. Bu uçurtmalar ateş bombaları ve başka patlayıcı maddeler yüklenerek sınır ötesine sevk edildi ve İsrail'in sınır bölgelerinde ciddi hasarlara neden oldular.

İsrail'in kuruluşunun 50 yıldönümünde ise, 14.5.2018'de Hamas 50 bin kişilik bir kitlesel saldırı organize ederek, sınır ötesine geçmeye çalışıldı. Sınırlarına karşı düzenlenen bu saldırıyı önlemek için İsrail ordusu, birçok uyarıdan sonra, Hamas taraftarlarına karşı ateş açarak 60 kişiyi öldürdü. Kendi verilerine göre bunlardan 50 Hamas üyesiydi.

Şimdi ise, güya "İsrail Dostları"nı da kapsayan dünya çapında bir öfke seli oluşturulmaktadır, bu çılgınlıkların hedefi Hamas'ın eylemlerine karşı değil, İsrail ordusunun hareketine karşı yönelmektedir. Tarihsel ve aktüel olgular bir tarafa bırakılarak, İsrail saldırgan olarak ilan edilmektedir.

Düşünmeye teşvik eden bir karşılaştırma...

Bir karşılaştırma hiçbir şeyi ispat etmez, tarihsel koşullar birbirinden farklıdır, ama yine de karşılaştırmalar belli ipuçları keşfetmede faydalı olabilir.

Özellikle Almanya'da, Polonya, Çekoslovakya ve diğer ülkelerdeki Nazi ideoloji ile zehirlenmiş milyonlarca Alman nüfusunun yerleşme alanlarının değiştirilmesine karşı hangi rövanşist propagandaların yürütüldüğünü çok iyi bilmekteyiz. Bu geri yerleştirme önlemleri, Müttefik güçlerin Postam anlaşmasının doğru kararlarına dayanmasına rağmen, bunlar genel olarak "sürgün" olarak tanımlandı. Ki bu kararlar Almanya'da bugüne değin kabul edilmedi.

Elbette yerleşim alanı değiştirme önlemleri sadece bu organize olarak yürütülenler ile sınırlı kalmadı. Nazi faşizmini ile zehirlenen nüfusun belli bir kesimi, ilerleyen Kızıl Ordu birliklerinden ve bu ülkelerde Nazi ordusuna karşı mücadele veren silahlı kuvvetlerin giderek güçlenmesinden korkarak kaçarak Almanya dönen kesimlerin sayısı da az değildi. Kolaylıkla anlaşılabilir mevcut nefret duygularının

bir neticesi olarak tutuklu Nazi askerlerine karşı şu ya da bu saldırıların patlak verdiği ortadadır. Bu vakaların tümü askeri zorunlulukla açıklanmayabilir. Ama bunlar, haklı yerleşim değişikliğinin koşullarını ve temelini "kitlesel sürgün" olarak lanse edilerek, sanki bir savaş suçuymuş gibi gösterilmesini hiçbir şekilde haklı çıkartmamaktadır.

Şimdi bir düşünelim ki, yerleşim değişikliğinden 70 sene sonra, herhangi "yurttan sürgün" dernekleri ve "Reichsbürger" ya da diğer Nazi grupları silahlı olarak örgütlenerek, geri dönüşü talep ediyorlar, suikast eylemleri düzenliyorlar, sınırı delmek için tüneller kazıyorlar ve Polonya'ya Alman sınırlarından roketler atıyorlar.

Polonya'nın bir kapitalist ülke olmasından bağımsız olarak, eğer bu saldırılara cevap olarak, Polonya ordusunun 50 ya da 60 Nazi eylemcisini ateş ederek öldürmesi üzerine, demokratik ve devrimci güçlerden kimse gözyaşı akıtmayacağı oldukça ortadadır.

Gerici Polonya devleti mantıklı olarak bu gelişmelerden faydalanarak, kendilerini iç politikada güçlendirmeye çalışacaklardır. Bu gelişmelerin, kendi gerici iktidarları ile hiçbir şekilde aynı tarafta yer almak istemeyen Polonya'daki demokratik ve devrimci güçleri oldukça zorunlu bir konuma götüreceği ortadadır.

Karşılaştırmayı sonuçlandırarak, bugünkü gerçek koşullara geri dönelim. İsrail'de bulunan demokratik ve devrimci güçler açısından mevcut durum doğal olarak pek iç açıcı değildir. Onların amacı, İran, Lübnan, Gaza ve de Kuzey-Ürdün gibi Arap ülkelerindeki deki devrimci ve demokratik güçler ile işbirliğine girmek, ama aynı zamanda kendi hükümetine karşı net tavırlarını ortaya koymaktır. Bilakis bu İsrail'de pekâlâ mümkündür ve de şu yada bu şekilde gerçekleşmektedir.

Buna karşı, Gaza ve Kuzey-Ürdün'de yaşayan demokratik güçlerin, Hamas ya da PLO ya karşı protesto gösterileri yapma girişiminde bulundukları takdirde, ne gibi bir muamelelere maruz kalacaklarını göz önünde bulundurduğunda, İsrail'deki durumun oldukça farklı olduğu anlaşılmaktadır. (Geçerken belirtelim: İsrail'de din seçim hakkı mevcut olduğu bir gerçektir. Orada yaşayan Müslüman nüfus için camiler bulunmaktadır. Buna karşı, Gaza Şeridinde bir Sinagog'un yaşayabileceği düşünülebilir mi?)

"İsrail Eleştirisi" kılıfı altında sürdüren Yahudi düşmanlığına karşı mücadele

Bizim Almanya'da karşı karşıya kaldığımız durum şudur: Ta ki kendilerini sol olarak gören kesimler dahi, en ufak aktüel gelişmeler bile bahane olarak kullanarak, Yahudi düşmanı ortam yaratılmakta ve pohpohlanmaktadır.

İşte bazı örnekler:

Yahudi düşmanı ortam, karikatürlerle yaygınlaştırılmaktadır. Örneğin 15.5.2018 tarihli günlük gazete "Süddeutschen Zeitung"da. Orada, aynen Nazi-kışkırtma organı, "Der Stürmer" örneği takip edilerek, İsrail Başbakanı, "Savaşa susamış bir Yahudi" olarak lanse edilmektedir.

Burjuva basını, gerek tarihsel koşulları, gerekse de aktüel durumu çarpıtan haberlerle doludur. Burada, İsrail "Saldırgan" olarak damgalanmakta ve İsrail sınırlarına yönelik saldırılar, şu ya da bu oranda "haklı protesto" olarak gösterilmektedir. Burjuva politikacıları da aynı koroya eşlik etmektedirler.

Örneğin PDL başkanı, Riexinger 15.5.18 tarihinde, PDL Web sitesinde şunları yazmaktadır: İsrail ordusunun "Gaza'daki protestoculara karşı akıl almaz şiddeti" (die-linke.de). "junge Welt" günlük gazetesi, "İsrail ordusunun kitlesel katliamından" dem vurmakta ve Gaza'daki gerici kitle hareketi, "sığınmacıların geri dönme hakkını savunan" "Filistin özgürlük hareketi"ymiş gibi gösterilmektedir. ("junge Welt, 15.5.18)

Sınırı delerek katliamlar düzenleme amacı ile koyu Yahudi düşmanı Hamas tarafından organize edilen İsrail sınırlarına yönelik marşlar ve saldırılar tek kelime ile söz edilmemektedir.

Naziler aynı zamanda Yahudi düşmanı eylemler örgütlemektedirler. Örneğin 14.5.18 tarihinde Dortmund'da "Yahudi devleti bizim uğursuzluğumuzdur" başlıklı pankart ve Filistin bayrağının taşındığı bir yürüyüş düzenlendi. Bu parola, 1933'den 1945'e kadar Nazi-Almanya'sında sürekli kullanılan "Yahudiler bizim uğursuzluğumuzdur" başlıklı Yahudi düşmanı sloganın hafifçe değiştirilmiş versiyonudur. Alman polisi, Nazilerin yürüyüşünü korudu.

Bizim İsrail'e karşı tutumumuz, İsrail'e karşı bir imha savaşı tehlikesine dikkat çekmekte ve aktüel koşulları, genel bağlamı ile birlikte değerlendirmektedir. Ama şu da asla unutulmamaktadır: İsrail ta kuruluşundan buyana, Vietnam savaşı sırasında bile ABD'nin sıkı bir müttefiki olarak hareket etti. O Güney Afrika apartheid rejimi ile çok sıkı iyi ilişki içindeydi, Şile'deki askeri darbeden sonra Pinoçet'e silahlar gönderdi. Tüm bunlar tartışma götürmez gerçeklerdir.

Öncelikle 1967 ve 1973'deki savaşılarından sonra, askeri sebeplerden dolayı, İsrail sınırlarının genişletilmesi ve gerici bir yerleşim politikası yürütülmesi, İsrail'de yaşayan demokratik ve devrimci güçlerin, İsrail devletinin politikalarına yönelik ana eleştiri noktaları olduğu da aynı derecede bir gerçektir. İsrail devletinin Afrika'dan gelen 40 bin sığınmacının 2018 başlarında planlanan sınır dışı kararına karşı İsrail'deki demokratik güçler protestolar düzenleyerek mahkûm ettiler. Bu mücadeleden neticesinde, planla-

nan sınır dışı etme girişimleri durdurulmak zorunda kaldı.

Tüm bunlara rağmen: Emperyalist büyük güçler ve diğer gerici küçük devletler ve Paralı asker çeteleri arasında giderek keskinleşen dünya çapındaki dalaşmalara karşı mücadele edebilmek için, "İsrail Eleştirisi" bayrağı altında günümüzde sürdürülen Yahudi düşmanlığına karşı mücadelemizi güçlendirmek ve o bölgede yaşayan ve tüm dünyadaki demokratik ve devrimci güçlerle dayanışma içinde olmak zorundayız.

Bizim için en önde gelen görev, Alman emperyalizminin ikiyüzlü ve demagojik tutumunun her çeşidini mahkûm ederek teşhir etmektir.

Bu bildiri 4 sayfadan oluşmaktadır ve ayrıca "İsrail Eleştirisi" kavramı üzerine özel bir bölüm içermektedir.

Haziran bildirisi şu konuyu işlemektedir:

Devletin tam göbeğinde: Naziler ve onun destekçileri

NSU-Davasının akıllara sığmayan korkunçluklarına karşı eleştiriler, 11.7.18 tarihli kapanış protesto gösterisi ile bir daha dile getirildi. Devlet organları ile NSU-Katilleri arasındaki işbirliğinin hasıraltı edilmesi, güya üç kişiden itibaren olarak lanse edilen NSU'nun büyük destekçi kitlesi tamamen inkâr edilmesi bu korkunçlukların sadece bir kısmı idi. Bundan çıkarılan tecrübelerin, anayasa koruma örgütünün reforma edilerek güçlendirilmesi ve polis aygıtının kuvvetlendirilmesi gibi taleplerin yanlışlığı da iyice görüldü. Bu tepkileri, bu devlet hakkında herhangi bir illüzyona yer yok diye özetleye biliriz.

Devlet ve polis organları hakkında hiçbir illüzyona yer yok – bu söylem, başka bir örnekten de açıkça gördüğümüz gibi, diğer bağlamlarda da unutulmaması gerek bir gerçektir. Başında kipa bulunan Amerikalı bir Profesörün, bir Alman Yahudi düşmanı tarafından saldırıya uğraması örneği, aktüel olarak Almanya'da yaşayan damgalı azınlıkların hangi koşullar altında yaşamak zorunda kaldıklarını korkunç bir çıplaklık ile göstermektedir.

11.06.2018 tarihinde Bonn'daki bir parkta ABD'deli Profesör Yitzhak Melamed bir Yahudi düşmanı tarafından saldırıya uğradı. Saldırgan Yahudi düşmanı küfürler ederek, başındaki Kipayı zor kullanarak yere attı ve vücuduna darbeler vurdu. Yitzhak Melamed gücü oranında Yahudi düşmanı saldırgana karşı kendini savundu. Telefonla çağrılan Polis 20 dakika sonra olay yerine geliyor. Yahudi düşmanı kaçmaya çalışıyor. Melamed arkasından koşarak onu yakalamaya

çalışıyor. Melamed'in başındaki Kipa ile Yahudi bir insan olduğu herkes tarafından görülmektedir.

Olay yerine gelen 4-5 kişilik polis ekibi, Yahudi düşmanı saldırganın değil, tam tersine, Yahudi düşmanı tarafından saldırıya uğrayan başında Kipa taşıyan Yahudi bir inanın üzerine çullanıyor. Yitzhak Melamed 13.06.2018 tarihli kamuoyu açıklamasında, olayın nasıl geliştiğini şöyle açıklıyor.

"4 ya da 5 polis aynı anda benim üzerime atladılar (ikisi önden iki ya da üç polis arkadan). Kafamı zorla yere bastırdılar ve tamamen hareket edemeyecek ve neredeyse nefes alamayacak duruma geldiğimde, yüzüme darbeler indirmeye başladılar. Birkaç düzine darbelerden sonra, yanlış kişiyi yakaladıkları bağırabildim. Ellerimi arkaya çevirerek kelepçelediler ve yüzüme birkaç düzine darbe daha indirdiler."

Bu arada Yahudi düşmanı saldırgan yakalandı, ama polis kısa süre sonra onu serbest bıraktı. Bu gelişmelerden sonra, polisler, Yitzhak Melamed'i tehdit etmeye başlıyorlar:

"Bana saldıran Polisler, daha sonra ikaz eden bir tonla 'Don't get in trouble with the German police!' ('Alman polisine sorun çıkarma') diye hitap ettiler. Bu bana artık yetti de arttı bile. Ben polislere alaylı olarak şöyle cevap verdim: 'Alman polisinden artık korkmuyorum. Alman polisi benim Dedemi katletti. O benim Nine mi katletti. O benim Amcamı ve Teyzemi katletti. Hepsi 1942 Eylül'ün bir günde katledildi. Evet, bu yüzden sizden artık korkmuyorum'."

Polis revirinde, Melamed, kendisine saldıran polislerle karşı şikâyet raporu vereceğini söylüyor. Tehdit ve yalanlara başvurarak polisler 1,5 saat boyunca raporun verilmesini engellemeye çalışıyorlar. Tüm bu süre içinde Melamed yüzündeki yaralar kanıyor ve hiçbir ilk yardım görmüyor. Melamed şöyle devam ediyor:

"Daha sonra polisler, şayet kendilerine karşı dava açarsam, onların bana karşı, tutuklamaya karşı direnmekten dolayı dava açacaklarını ima etmeye başladılar."

Yitzhak Melamed buna rağmen şikâyet raporundan vazgeçmiyor. Ertesi gün, Bonn polis müdürü, vahşi polis saldırısını üzücü bir "hata" olarak göstererek, özür dilediğini dile getiriyor:

"Ben kendisine, insani hataların mümkün olduğunu, ama polis tarafından vahşi olarak dövülmemin basit bir hata olmadığını bildirdim. (...) Günümüzdeki Amerikan toplumunun en korkunç belirtilerinin biri polis vahşiliğidir. Bu ırkçı ve adi bir realitedir. Bunun Almanya'da başka olduğunu

düşünebilirsiniz. Ben bundan oldukça kuşkuluyum. Bonn Polisi genel müdürünün bana karşı 'özür dilemesinin' asıl ve tek sebebi, benim Johns Hopkins üniversitesinin bir Profesörü olmamdır. Alman toplumu içinde yaşayan damgalanan tabakaya mensup biri olsaydım, kimse bu olaya aldırmazdı bile (ve kimse şikâyet eden kişiye inanmazdı bile)."

Ertesi gün polis ve medya organlarının sahte haberlerinde "Tutuklanmama karşı direndiğimi ve bu yüzden polisin beni darbelemek 'zorunda' kaldığı" yönündeki iddiaları Yitzhak Melamed alaylı bir şekilde onların "eğitim stiline" bir parçası olarak tanımlamaktadır.

Ver gerçekten de Yahudi Profesörün başına gelen olay, Nazi ve milliyetçi tarzda düşünen ve hareket eden polislerin tipik günlük tepkilerinin bir belirtisidir. Nazi düşünce tarzını benimseyen Polislere ve Ordu ve Adliye gibi diğer baskı organlarına mensup kişilere karşı bugüne kadar tek bir soruşturma açılmaması bir tesadüf eseri değildir.

Damgalanmış azınlıklık mensupları, sığınmacılar, Sinti Roma, koyu ciltli insanlar ile konuşulduğunda, profesörün yaşadığına benzer binlerce olaylardan haberdar olunabilir. Devlet organlarına karşı gösteri yapan ve tutuklanan herkes, böylesi tehditleri bilmekte, tedirler ve dayak atan ve tutuklama yapan polislerin Nazi yanlısı kafa yapıları hakkında bilgi verebilirler.

Bu devlete karşı hiçbir illüzyona yer yok. Militan bir şekilde kendi savunmamızın örgütlenmesinden, iyi bir örgütlülük ve bu devlet cihazının içindeki ve dışındaki Nazilere karşı koymaktan başka bir yol yok.

Bu bildiri 4 sayfadan oluşmaktadır ve ekte "NSU-Nazi katilleri tarafından katledildi!" başlıklı bir plakata içermektedir.

Ağustos-Eylül bildirisi şu konuları işlemektedir:

Türk düşmanlığına karşı mücadele

Alman ideolojisinin ajiteleri her hafta, her ay ve her yıl başka bir saldırı, kışkırtma ve iftira etme hedefi seçmektedirler. Bir dönem, sığınmacılar, daha sonra Yunanlar, başka bir sefer ise Sinti ve Romalar hedef olarak alınmaktadır. Aktüel olarak ise bu saldırılar, yine ya doğrudan Türkiye'den gelen ya da ebeveynleri Türkiye'den gelen kesimlere karşı yönelmektedirler.

3 Milyonluk bu grup, alman vatandaşlığına geçme-

lerinden bağımsız olarak, ayrımcılık muamelesine maruz kalmaktadır. Sadece Türkçe bir isim taşınması bile, ev ve iş aramaları gibi alanlarda iftira, dışlatama ve ayrımcılığa maruz kalmasına yetmektedir. Söz konusu kişinin Kürt kökenli olup olmadığı bu diskimize politikasında bir rol oynamıyor.

Bu gelişme senelerden beri devam etmektedir, kampanyaların hedefleri, başörtüsü takan dindarlara karşı yürütülen kampanyalar gibi zaman zaman değişmektedir. Başörtü kampanyasının hedefi, alman köylü kadınlara veya alman rahibelere karşı yönelmiyordu, tersine ebeveynleri çoğu kez Türki'den gelen kadınlara karşı yöneliyordu. Berlin'de ve başka şehirlerdeki, birçok okullarda sınıf içinde ve teneffüslerde Türkçe kullanma yasaklanmaktadır, ders olarak Türkçe "doğal" olarak reddedilmektedir.

Alman milliyetçiliğin ve ırkçılığın pohpohlanmasına bahane olarak Erdoğan

Mekanizma hep aynı: Herhangi bir bahane gösterilerek, genel bir mahkûmiyet dile getirilmekte ve kolektif önyargılar kızıştırılmaktadır. Türk Cumhurbaşkanı Erdoğan'a göstermelik eleştiri bahane edilerek, ebeveynleri Türkiye'den gelen ve artık burada yaşayan kesime karşı kışkırtmalar kızıştırılmaktadır. Evet, Almanya'da yaşayan bu gurubun belirli kesimleri, Erdoğan'ı seçmektedir. İyi ama bu ne yazar? Evet, Almanya'daki mevcut ayrımcılığa ve düşmanı ortama maruz kalan bu insanların bir kesiminin umutlarını yanlışlıkla Türkiye'deki politikacılara bağlamış olsa bile, bu hiçbir şekilde Türk düşmanı kışkırtmaları ve önemleri haklı çıkartmaz.

Futbolcu Mesut Özil (ki o, ebeveynleri Türkiye'den gelmesine rağmen, Alman milli futbol takımında (DFB) oynamayı seçtiğinden dolayı, Türk milliyetçileri tarafından ıslıklanmıştı), bir fotoğrafta kendisini Erdoğan ile gösterdiğinden dolayı bugün Almanya'da korkunç bir kışkırtma kampanyasının baş hedefi haline getirilmektedir. Ebeveynleri Türkiye'den gelen ve uzun zamandan beri burada yaşayan ya da burada doğan bu insanlara karşı mevcut düşman saldırılar ve ırkçı bir şekilde ayrımcılığa maruz kaldıklarına dair tipik bir örnektir.

Bu bağlamda, Alma emperyalizminin Türkiye'ye karşı ikiyüzlü ve reel politikasına (Silah satışları, sığınmacı anlaşması vs.) ve Türk ve Kürt devrimci güçlere karşı mevcut baskılara (PKK-yasağı, TKP-ML davası vs.) dikkatleri çekmek önemli ve vazgeçilmezdir. Şu açıktır ki, Erdoğan'a karşı mücadele Türkiye'de zorunludur ve gereklidir. Aynı şey, bu sonbaharda Erdoğan'ın Almanya'yı "ziyaret" esnasında da geçerlidir. Ama salt bununla sınırlı kalmak, Türk düşmanı kışkırtıcılara karşı mücadele için yeterli değildir. Burada görev, hele de Almanya'daki nüfusun Alman milliyetçi ve ırkçı kışkırtmalarla zehirlenmesi

mekanizmalarına karşı mücadele etmektir.

Alman milliyetçileri, birçok ülkelere karşı tarihsel ön yargılarla cephaneliklerini yüklemişlerdir. Almanya'da Türk düşmanlığı geleneği tarihi, Yahudilere ve Türklere karşı kışkırtan Luther ile başlamaktadır. Örneğin Luther, Türkleri aynen Yahudiler gibi, "Şeytanın hizmetçisi" ve "Allah'ın düşmanları" olarak tanımlayarak, onların öldürülmesini talep ediyordu. Türk düşmanı karikatürler ve klişeler binlerce sayfayı doldurmaktadır. Naziler bugün de ideolojik cephaneliklerini, Almanya'daki Türk düşmanlığının bu uzun tarihinden doldurmaktadırlar. NSU-Katillerinin ölüm listelerine Türkiyeli kökenli insanları koyması bir tesadüf eseri değildir. Ve de Sarrazin'in 2009'da milyonlarca satılan Alman milliyetçi ve ırkçı saldırı kitabını, Tür düşmanı iftiralar ve suçlamalar ile doldurması bir tesadüf eseri değildir.

Türk düşmanlığına dair güncel örnekler

"#MeTwo" inisiyatifi, "Alman" olarak gözükmeyen insanlara karşı kapalı ve açık günlük ırkçılığın ne derece korkunç bir şekilde yaygın olduğunu çok iyi gözler önüne sergilemektedir. Bu ırkçılık özellikle de "Türk" olarak kabul edilen insanlara karşı yönelmektedir. İşte bunun için son aylardan bazı örnekler:

■ 13 Mart 2018: İtzehoe şehrinde Türk manavına karşı bir kundaklama...

■ 4 Nisan 2018: Kassel şehir yönetimi, NSU-Katilleri tarafından katledilen Halit Yozgut'un anma törenini "güvenlik nedenleri" dolayısıyla iptal etti. Almanya'daki Türk birliği bu tavrı şöyle eleştirdi: "Bununla verilmek istenen sinyal açıktır: Biz sizi o zaman koruyamadık ve bugün de koruyamıyoruz!".

■ 21.4.2018: Lichtenberg adlı bir şehirde, medyada "Alman-Türkü" diye tanımlanan bir kadın, iki erkek tarafından ırkçı iftiralar eşliğinde saldırıya uğratıldı. İrçılar pitbull köpeğini, bir türk erkeğine karşı saldırttı. Saldırıya uğrayanlar, yaralarından dolayı hastaneye gitmek zorunda kaldılar.

■ Haziran 2018: Köln'de "Türk" olarak değerlendiren insanların posta kutusuna iki sayfalık bir Nazi bildirisi atıldı. Bu ırkçı yazıda, Türkler, "Türk piçleri" olarak iftira edilmekte, onlar "Mikrop", "Anadolu sıçanları" ve "sıçan boku" olarak tanınmaktadır.

■ 25.6.2018: Bilinmeyen kişiler, Stuttgart'daki bir duvara, koca harflerle anti-türk kışkırtma sloganını yazdılar: "SCHEISS TÜRKEN" ("BOKTAN TÜRKLER")

Türk düşmanlığı ve Müslüman düşmanlığı

Türklere karşı sürdürülen düşmanlık, Müslüman

düşmanlığı aracılığı ile özellikle de kızıştirılmaktadır. Almanya'da yaşayan Müslümanlar giderek güçlenen bir Müslüman düşmanlığı ile karşı karşıya kalmaktadırlar. İnternette sürdüren Müslümanla karşı yönelik kışkırtmalar, Medyada zaman zaman işleve sokulan Müslüman düşmanı kampanyalar, tehdit mektupları, hakaretler, camilere karşı suikastlar, Müslümanlara ve başörtüsü taşıyan Müslüman kadınlara karşı şiddet saldırıları, tüm bunlar kamuoyunda yaşanan bu düşmanlığın boyutlarını göstermektedir.

Politikacılar ve medya organları, Müslüman düşmanlığı kampanyaları tekrar tekrar işleve sokmaktadırlar. Bu başörtüsü tartışmasında, onur cinayetleri kampanyasında ve sünnete karşı kampanyalarda açıkça görülmektedir. Alman polisinin koruması altında, Pegida ve diğer Nazi-kışkırtıcıları her hafta sokakta yürüyüşler düzenliyorlar. Birçok bölge parlamentosunda ve federal parlamentoda üçüncü büyük parti olarak temsil edilen AfD ("Almanya için Alternatif") buralarda sistematik olarak islam düşmanı kışkırtmalar sürdürmektedir. 26.10.2014'de, Almanya'da bugüne değin en büyük ve saldırgan bir merkezi gösteri, alman polisinin koruması altında gerçekleştirildi. Binlerce Nazi ve taraftarları saatler boyunca Köln merkezinde yürüyerek Müslümanlara karşı düşmanlıklarını yaydılar.

Müslüman düşmanı zihniyet: Leipzig üniversitesinin 2016'da yaptığı bir araştırmaya göre, sorulan kişilerden %50'si Müslümanlardan dolayı, "kendi ülkemizde bir yabancı olarak" hissettiklerini ifade ettiler, bu oran 2009'da "sadece" %32 idi. 2016'da Sorulan kişilerden %41'i, Müslüman inançlı kişilerin Almanya'ya girişinin engellenmesinin gerekli olduğu ifade ettiler, bu oran 2009'da "sadece" %21 idi.

Müslümanlara karşı sürekli tehditler ve ölüm tehditleri yaşanmaktadır. Buna iki örnek: 14 Mart 2018'de Almanya'daki Müslüman Merkezi kuruluğun Köln'deki bürosuna Nazi sembollü bir mektup ulaşıyor. Kurul başkanı Aiman Mazyek'e yönelen ölüm tehditti açıkça dile getirilmekte ve Almanya'dan defolmasına çağrılmaktadır. Bu ona yönelik ilk ölüm tehditti değildi. Mektup ayrıca beyaz bir pudrayı da içermekteydi, sonraki araştırmalar bunun tehlikesiz olduğunu ortaya çıkarttı. Bunun ardından Köln'deki büro, geçici olarak kapandı. NSU-Davasının sonuçlanmasından bir hafta sonra, 17 Haziran 2018'de Heilbronn'da bir erkek elinde silahla bir firina girerek, başörtüsü taşıyan bir kadına hiç tereddüt etmeden ateş açtı. Silahın kuru verici kurşun atmasına rağmen, saldırıya uğrayan kadın bunun farkında değildi. O, bu gösterimlik infaz saldırısından sonra büyük bir şok ve ölüm korkusu yaşadı.

Devlet organlarının Müslüman düşmanlığı: 2003'de Federal Anayasa Mahkemesi, Fereshta Ludin'in, ders esnasında başörtü taşımasının yasaklanmasına

karşı açtığı davayı, bunun için bir yasal dayanak olmadığına işaret ederek, kabul etmişti. Bunun üzerine, 8 federal eyalet, okul yasalarını değiştirerek, kadın öğretmenlere karşı başörtü yasağı maddesini eklediler. Bu federal eyaletlerden dördü, (Hessen, NRW, Bayern, Baden-Württemberg) ayrıca, Hristiyan sembollerin okullarda kullanımını kolaylaştıran yasalar çıkardılar. 2015'de yine Federal Anayasa Mahkemesi, okullarda genel başörtü yasağını ve Hristiyan sembolere imtiyaz verilmesini geçersiz kıldı. Müslüman öğretmenler, okullarda başörtü takmalarının kısmen engellenmesinden dolayı bugün halen mahkemelere başvurmak zorunda kalmaktadırlar, ya da okul hizmetlerinde işe alma esnasından bu yüzden reddedilmektedirler. Mahkemeler farklı kararlar almaktadır. 2018'de NRW'deki "Entegrasyon Bakanı" başörtü tartışmasını başka bir versiyonla yeniden alevlendirdi: Anaokullarında ve okullarda, 14 yaşından küçük kız çocuklarının başörtü takmalarının yasaklanması talep etti, güya onları ayrımcılıktan korumak için.

Ayrımcılığa ve İslam düşmanlığına karşı İnisiyatif örgütünün verdiği bilgilere göre, polis, Müslüman olarak gözüken inşalara karşı artan bir "Racial Profiling" uygulamaktadır. Bu grup özellikle de istasyonlarda, hava alanlarında ve kamu alanlarında polisin ırkçı ayrımcı kontrollerine maruz kalmaktadırlar.

Böylelikle oluşturulan Müslüman düşmanı genel atmosferin bir sonucu olarak, camilere karşı suikast girişimleri sürekli artmaktadır. Bunlar salt domuz kafası atma, duvarlara pislik ve Nazi sembolleri bulandırma gibi mali tahribatlarla sınırlı kalmamaktadır. Kundaklama ve patlayıcı maddelerle suikastlar giderek artmaktadır. Bu saldırılar, o binalarda yaşayanlara karşı katliam girişimi olarak sınıflandırmak zorundadır. 2001 den 2017'de kadar İslami binalara ve camilere karşı Almanya çapında 500'ün üzerinde saldırının gerçekleştiği resmi makamlar tarafından kayıt edilmiştir. Saldırı sayısı, son yıllarda önemli bir oranda artış göstermektedir.

Bütün bu gelişmeler, tüm demokratik ve komünist güçlerin görevinin, Türk düşmanı ve Müslüman düşmanı kışkırtma politikalarına karşı olduğunu bir kez daha göstermektedir. Almanya'da hakarete, ayrımcılığa uğrayan, tehdit edilen ve saldırıya uğrayan, "Alman değil" sınıflamasına koyulan tüm insanlarla dayanışma bu görevin bir parçasıdır.

Bildiri 4 sayfayı kapsamakta ayrıca şu özek eki içermektedir:

1961'den buyana yürütülen Türk düşmanlığına örnekler

Batı Almanya devleti, 1961'de Türk devleti ile "misafir işçi" (Gastarbeiter) sevki için bir anlaşma imzaladı. 1973'e değin, Batı-Almanya'ya ve Batı-Berlin'e Türkiye'den 900 bin insan yerleşti. Öncelikle büyük endüstri bölgeleri tarafından hemen hemen tüm yasal haklardan yoksun bırakılarak, aşırı bir sömürüye maruz bırakıldılar, en güç ve en monoton işlerde çalışmaya zorlandılar ve bakara benzeri evlerde yaşamaya zorlandılar. Yerleşim zamanları sınırlı bir zaman dilimini kapsamaması planlanıyordu ("Dönüşümlü kalma prensibi"), oturma hakları, geldikleri kapitalist işletmeye bağlıydı ve ilkin bir sene ile sınırlıydı, ama daha sonra bu süre uzatıldı. 50 seneden sonra, bunlardan birçoğu Alman vatandaşlığına geçmesine, torunlarının burada doğmalarına rağmen, bu insanlar bugün bile özel bir kategoriye sokulmaktadır: "Göçmen kökenli insanlar". ... On senelerden beri sürekli mevcut olan Türk düşmanlığı, birçok kez bedensel saldırılara hatta cinayetlere yol açmaktadır

1973: Ortaya çıkan ekonomik kriz neticesi sonucu, EU-Devletleri harici bölgelerden gelen "Misafir işçi" alımı durduruldu. Buna paralel olarak, medyada Türk düşmanı kışkırtmalar devasa olarak artırıldı. ...

Köln'deki Ford fabrikasından, öncelikle Türkiye'den gelen işçilerin, aşırı sömürü koşullarına ve ayrımcılığa karşı militan grevi patlak verdiğinde, onlara karşı Alman şövenisti bir kışkırtma kampanyası medyalarda yaygınlaştırıldı. Aynı esnada, Polis güçleri, DGB'nin ("Alman Sendika Birliği") sopalı birlikleri ile işbirliği içinde, grevi şiddet kullanarak bastırdılar.

1982/83: İsviçreli yazar Max Frisch, daha 1965'de şunları yazıyordu: "İşgücü çağrıldı, ama İnsanlar geldi". Gerçekten de, Türkiyeli işçilerin, zaman içinde ailelerini Türkiye'den buraya getirmeye başlamaları, oldukça doğal ve anlaşılır bir gelişme idi. Bunun sonucu olarak, 1980'de Batı-Almanya'da 1,5 milyon Türk vatandaşı insan yaşıyordu. "Biz bir göçmen ülkesi değiliz" sloganı altında 80'li yıllarında hayatın birçok alanında Türk düşmanı kışkırtmalar ve politikalar giderek pohpohlandı. ... Milliyetçi ve ırkçı kışkırtmaya karşı bir sinyal vermek için ve ümitsizliğe sokulmasından dolayı, 26.05.1982'de Türkiyeli bir kadın Semra Ertan Hamburg'da kendisini yaktı. 1983'de Federal Almanya Parlamentosu "Geri gön-

derme destek yasasını" karar altına aldı.

1985/86: Hamburg'da Temmuz 1985'de Naziler Türkiyeli bir inşaat işçisi katlettiler. Aynı senenin Aralığında başka bir inşaat işçisi Ramazan Avcı katledildi. Batı-Berlin'de Naziler, "Anti-Türk testi, made in Buchenwald – copyright 1986 by Hitler ve Hess" başlıklı bir broşür yaydılar.

1992/93: DDR'in ilhakını takip eden ilk senelerde, Alman milliyetçiliği patlayarak, caniyane bir boyut kazandı. Hedef, "Alman" olarak gözükmeyen tüm insanlardı, bunların içine büyük bir grubu oluşturan "Türk" olarak gözüken insanlardı.

Bildiri Möln ve Solingen'de 1992 ve 1993 de meydana gelen Türk ailelerin yaşadığı evlere karşı yapılan caniyane kundaklamaları hatırlatmaktadır. Bu bağlamda Naziler 8 kişiyi katletmişlerdi.

1999 sonrası: NSU-Nazi çetesinin bombalı suikastları ve cinayetleri, Türk düşmanı bir hedefini de kapsamaktaydı. Bu özellikle, 2001'deki Nürmbeg'deki bir lokale ve Köln'deki bir türk bakkalına karşı düzenlenen bombalı saldırıda ve 2004'de Köln'de Keup caddesinde gerçekleştirilen bir çivili bomba suikastında görülmektedir. Bu suikastlarda, büyük bir tesadüf eseri kimse hayatını kaybetmedi, ama birçok insan ağır olarak yaralandı. NSU-Nazileri tarafından katledilenlerden büyük çoğu "Türk" olarak seçilen insanlardan oluşmaktaydı.

2009:SPD üyesi Sarrazin, daha milliyetçi ve ırkçı düzme kitabını yayınlamadan evvel, "Lettre International" dergisinde, sadece "Araplara" karşı değil, aynı zamanda "Türklere" karşı ırkçı kışkırtmalarını dile getirdi.

2016: Temmuz 2016'da Nazi David S. München'de, 9 kişiyi kasıtlı olarak hedef alarak kurşunlayarak öldürdü. Katliam esnasında, "Boktan Türkler", ben Almanım" diyerek bağırıyordu. Katledenlerin tümü, başka ülkelerden Almanya'ya gelen ailelerin mensuplarıydı. Bunların arasında dört kişi Türk isimleri taşıyordu.

2017/2018. Türk düşmanı bir kampanya yeniden patlak veriyor ...

İlişki imkanları:

Web: <https://gegendiestroemung.net/>
(Dünyadaki gizli servislerin olanaklarını küçümsemeyelim!)